XXVII. évfolyam, 49. szám. Ára: 1,80 Ft 1971. december 9.

Ludas Matyi



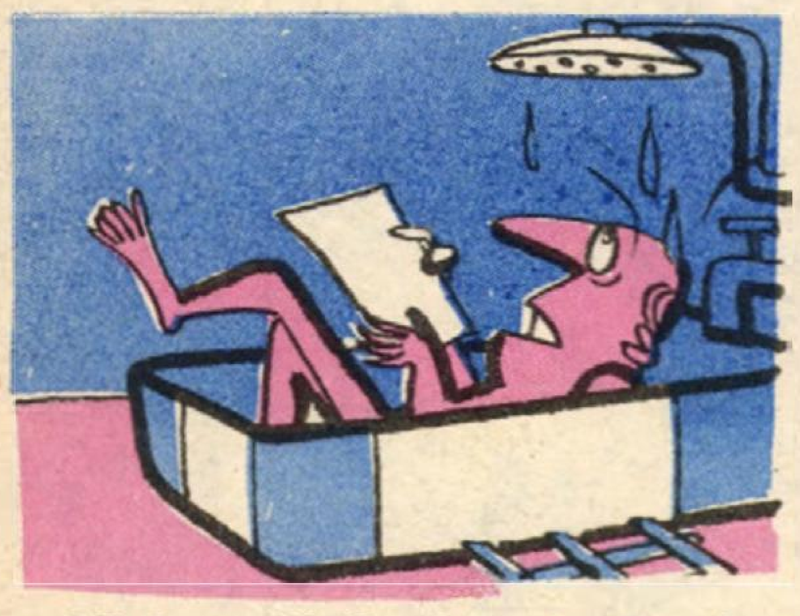
Szakmai érdeklődő a könyvtárban

KEDVES LUDAS!

MINDEN VÁLTOZATLAN

Harmadszor írunk — s bizonyára nem utoljára! — a VI. kerületi Bajcsy-Zsilinszky út 17. számú ház vízgondjairól. A tény röviden: húsvétvasárnap óta nem csurran, csak cseppen a víz a felsőbb emeleti lakásokban. Meg is született a határozat: bővíteni kell a vezetéket. De mielőtt a Vízművek a munkához kezdhetne, el kell intézni néhány „apróbb" adminisztratív ügyet. És ez az ügyintézés folyik, folydogál, nyolcadik hónapja immár.

Legutóbbi értesülésünk ez ügyben a Vízművektől származik: levelükben azt közölték, hogy még mindig nem szerezték be számukra az illetékes kerületi tanácstól a bontási en-



gedélyt, enélkül viszont nem kezdhetnek munkához. Nagyon jellemző az ügyintézés tempójára, hogy ezt a levelet november 12-én keltezték, de kívül, a borítékon november 23-i a postabélyegző. Tehát csak arra 11 nap kellett, hogy egy megírt levelet postára adjanak!

Próbáltunk telefonon is érdeklődni az ügyben a Vízműveknél. Egy és negyed órán át kellett tárcsáznunk a 185—855-ös központi számukat, míg végre sikerült kapcsolatot teremtenünk az ügyintézővel. A válasz szóban is az volt, mint levélben: még mindig nincs bontási engedély, nem kezdhetik a munkát.

Lapzártakor, tehát a vízínség kétszázharmincadik napján, továbbra is minden változatlan a Bajcsy-Zsilinszky út 17-ben.

(r)

MIÉRT FIZESSEK?

Kettő és fél szobás miskolci lakásunkba 1968 végén költöztünk be a feleségemmel. A lakásbérleti szerződésen világosan olvashattuk, hogy lakásunk pótlékmentes, így a lakbérpótlékot jóhiszeműen nem fizettük. Erre csak később lett figyelmes a miskolci tanács, és utólag, 1971. január 21. keltű értesítésével visszamenőleg kötelezett a lakbérpótlék kifizetésére. Ez ügyben aztán hosszas levelezés kezdődött az illetékes hatóságokkal, amelyek még a kifizetés részletekben való letörlesztését sem akarták engedélyezni, pontosabban: olyan határidőket állapítottak meg, hogy gyakorlatilag szinte valamennyi részletet egyszerre kellett volna befizetni. Hosszas huzavona után végül is 6 havi részletfizetést engedélyezett a tanács, de ezt is úgy, hogy ebből



három havit egyszerre kellett kifizetnünk, mivel a kifizetés kezdőpontját visszamenőleg állapították meg.

Mint engedelmes állampolgár, befizettem maradéktalanul a kért, több ezer forintnyi lakbérpótlékot, a szokásos díjakkal együtt.

Ez év márciusában Budapestre helyeztek, a Művelődésügyi Minisztériumba. Miskolci lakásunkat elcseréltük, azóta más lakik benne. Mégis, nagy meglepetésemre, nemrég egy tértivevényes felszólítást kaptam, hogy az április, május, június hónapokra esedékes lakbérpótlékot 8 napon belül fizessem be a miskolci I. kerületi tanács pénztárába. Már 8 hónapja Pesten lakom, miért fizessek akkor lakbérpótlékot Miskolcon?

Dr. Nagy Ernő
minisztériumi főelőadó
Budapest

HAJSZA

A napokban fel akartam hívni telefonon barátomat a lakásán. E célból betértem a József körúti 8-as számú postára. A telefonfülkében azonban csak az egyéni előfizetők 1966-os kiadású telefonkönyvét találtam. Barátom száma ebben a régi kiadásban még nem szerepel. Ezek után benyitottam még néhány postára. Mindenütt csak régi telefonkönyvet találtam. Mit tegyek? Felszálltam egy hatos villamosra, és leutaztam a Nyugatihoz, a 62-es postára. Köztudomású, hogy ez a hatalmas postahivatal



egyúttal az 1971-es kiadású telefonkönyvek egyik elosztóhelye. Meglepetésemre azonban e helyiség összes telefonkönyve még 1966-ból származik. Ezt követően számtalan utcai telefonfülkében kerestem az új telefonkönyvet, de sehol sem találtam.

Néhány hónapja már, hogy elkezdték a budapesti, egyéni előfizetők 1971-es kiadású telefonkönyvének árusítását. A Postának talán nem telik rá? Sokallja a 70 forintos vételárat? A magam részéről szívesen felajánlom a tulajdonomban levő új telefonkönyvet a Posta illetékeseinek.

(galambos)

FAISKOLA-PÉLDA

A Kecskemét-Szikrai Állami Gazdaság borbási faiskolájából szeptember 6-án rendeltem 12 gyümölcsfát és 5 díszfát. Miután a várva-várt küldemény hetekig nem érkezett meg, október 25-én sürgető levelet adtam postára, ajánlva. Mivel ennek sem volt hatása, november 5-én újabb expressz-ajánlott levelet küldtem a címükre. Ám ez sem hatotta meg őket, se csemetét nem küldtek, se választ.

Azt hiszem, ez az eset iskolapéldája (sőt: faiskola-példája) annak, hogyan nem illik a megrendelővel bánni!

Hargitai György
Bp. VII., Rákóczi út 14.

EGY ÁL-ÜZLET

Majdnem egy évtizede lakom a Balzac utca 40. szám alatt levő, 13 002-es üvegvisszaváltó bolt közelében. Az üzletet szinte minden esetben zárva találom. Évekig bosszankodva, idegeskedve tértem haza üvegektől roskadozva. Ma már óvatosabb vagyok: előbb felderítő útra indulok, és „átálltam" a bosszankodásról a szórakozásra. Mert van-e mulatságosabb, „angyalibb", izgalmasabb és változatosabb a zárt ajtóra kifüggesztett feliratoknál? Néha: „Leltározás miatt zárva". Olykor: „Szabadság miatt zárva". Időnként: „Helyhiány miatt zárva".

A minap két táblát találtam, s kommentár nélkül közlöm. Az első, fent: „Betegség miatt zárva". A második, alatta: „Szállítóknak Balzac 25-ben vagyok".

B. L. E.

EL NEM VÉGZETT MUNKÁÉRT NEM FIZETEK!

Jár-e el nem végzett munkáért díjazás, vagy sem? Én, s gondolom, még számosan, úgy véljük: nem. A Budapesti Elektromos Művek (a továbbiakban: E. M.) esküszik rá, hogy igen. Eddig érvekkel hadakoztunk, ám néhány napja az E. M. az erőszak eszközéhez folyamodott: kikapcsolta a villanyórámat.

Az előzmény: lakóházunkba bevezették a távmelegvizet, tehát fürdőszobai bojleremre csak akkor van szükség, amikor — évente kb. 2—3 hétig — a melegvízszolgáltatás szünetel. A bojler *éjszakai* működését úgynevezett kikapcsolóóra szabályozza, ezt négyhetenként szabályosan felhúzzák, ha ez nem történik meg, nem működik a bojler. Nekem nem is kell, legfeljebb évente egyszer-kétszer. Az órafelhúzó azonban négyhetenként megérkezik — ez ingyenes szolgáltatás —, s ha nem talál otthon, cédulát hagy: értesítsem őket, mikor jöjjenek ki felhúzni az órát,



s hogy az eredménytelen kiszállásért 8 forintot kell fizetnem. Én nem értesítem őket, nem is jönnek ki másodszor, ám a 8 forintot követelik.

Kis ügy, de furcsa ügy! Mert az emberi érintkezés úgyszólván valamennyi módján — élőszóban, telefonon, írásban, ajánlott levélben — felajánlottam a megoldást: szereljék le a kikapcsoló órát — ez időként hiánycikk, s bizonyára sokan hiába várják —, akkor nem kell havonta kijönniük, s én megfizetem a magasabb nappali díjszabást. Csupa előny az E. M. szempontjából. Ámde alkalmasint valami sötét cselvetést sejtenek ajánlatom mögött. Mert még csak választ sem kaptam rá!

Ki lát az emberi lélek, illetve az E. M. rejtelmeibe? Milyen alapon követel díjazást az el nem végzett munkájáért?

Szilágyi István
Budapest XI.,
Kosztolányi tér 8.

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Sötét ügyek" című közleményükre az alábbiakat hozzuk szíves tudomásukra:

A VIII., Trefort utca közvilágítását felülvizsgáltuk és a hibás izzókat kicseréltük.

A rákoshegyi Melcer utca közvilágítását a forgalom átterelése következtében a lehetőségekhez képest igyekeztünk feljavítani. A normál izzókat három helyen higanygőz-izzókra cseréltük. Rövidesen sor kerül a lámpakarok sűrítésére is.

Budapesti Elektromos Művek

„Vacogó mozgalom" címmel megjelent közleményükkel kapcsolatban az alábbiakat közöljük:

Vállalatunk bajai üzemegysége november 2-án gáz alá helyezte a vezetéket a Baja, Babits Mihály utca 4-es számú ház 16 lakásában.

Dr. Varga János
igazgató
DÉGÁZ

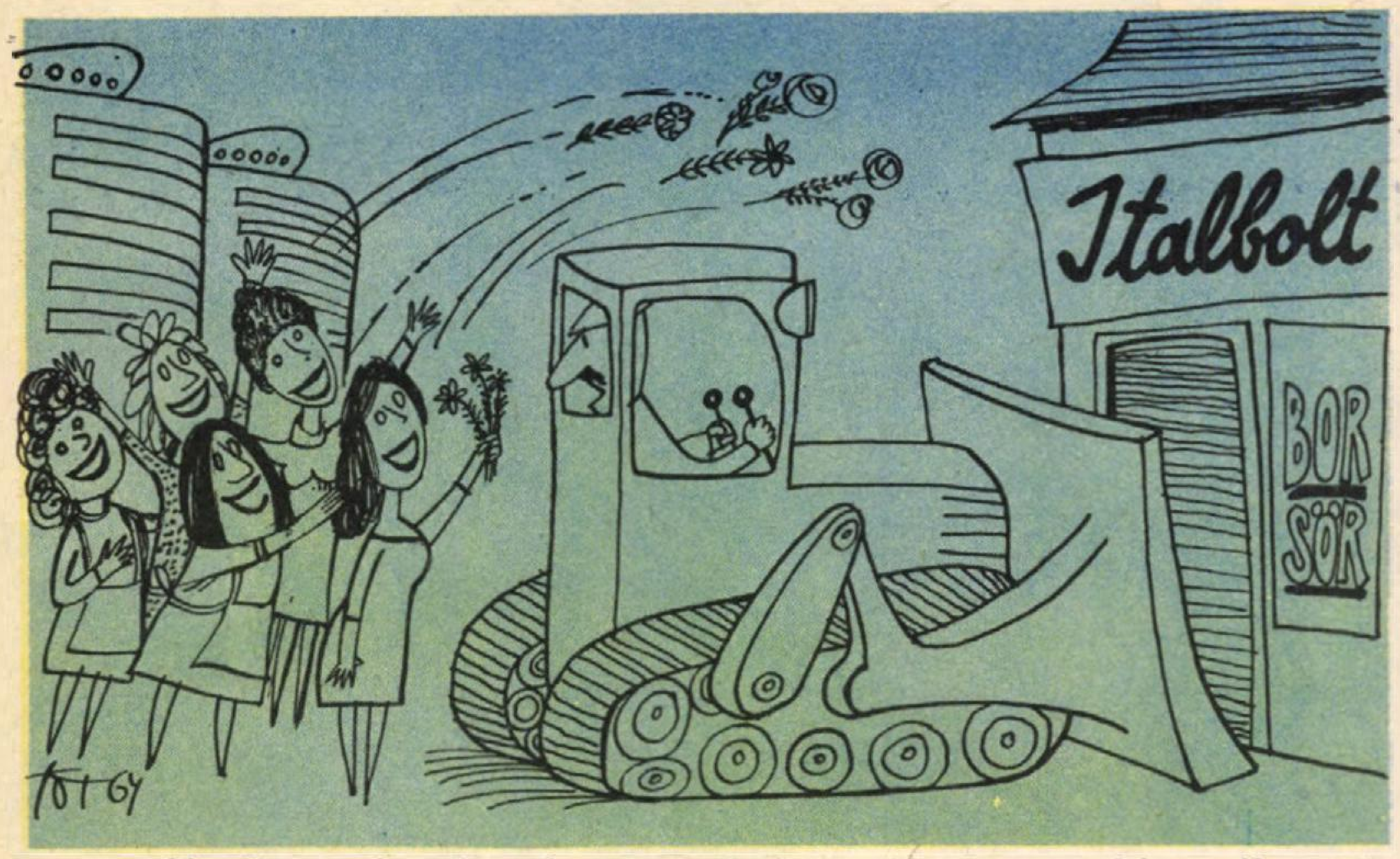
A „Krétaszünet" címmel megjelent közleményükben foglaltak, sajnos, megfelelnek a valóságnak.

A krétaellátás nem kielégítő, mert a termék gyártásával foglalkozó Politúr Ktsz. szállítási kötelezettségének nem tesz eleget. Jelenleg körülbelül egy negyedévi árumennyiség szállításával tartozik, s bár most a gyártás folyamatos, az ellátásban jelentkező problémákat csak soron kívüli intézkedésekkel tudjuk megszüntetni.

PIÉRT

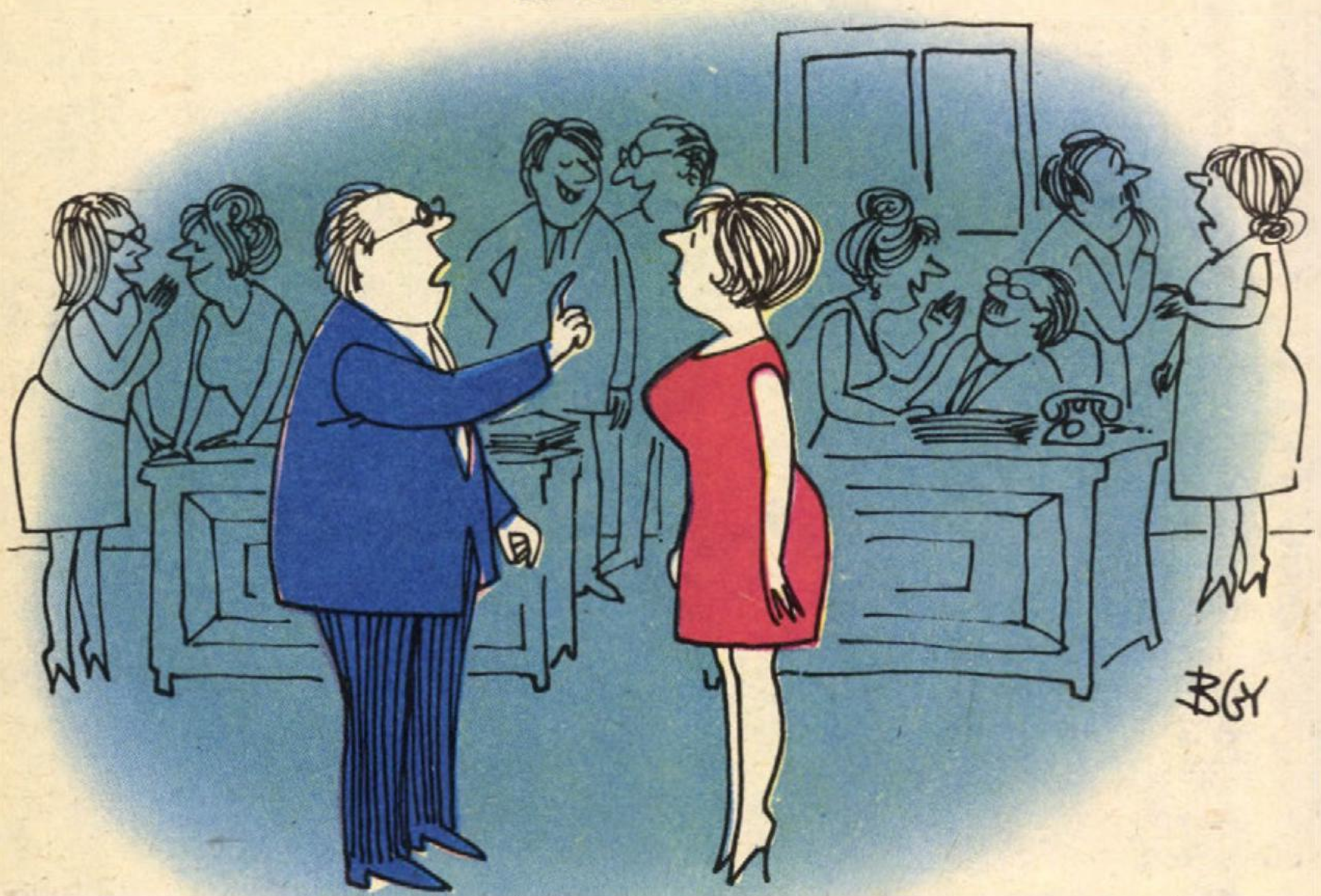
Mit szól ehhez a Politúr Ktsz (A szerk.)

VÁROSRENDEZÉS



– Ne ünnepeljenek még, asszonyok, csak a szomszéd utcába toljuk át!...

ÚJ MUNKAERŐ



– És jegyezze meg, hogy csak azt szabad szidni, aki nincs a szobában!

WALL STREET-I BŐSÉGSZARU

Lehoczky István rajza



VIHAROS REGGEL

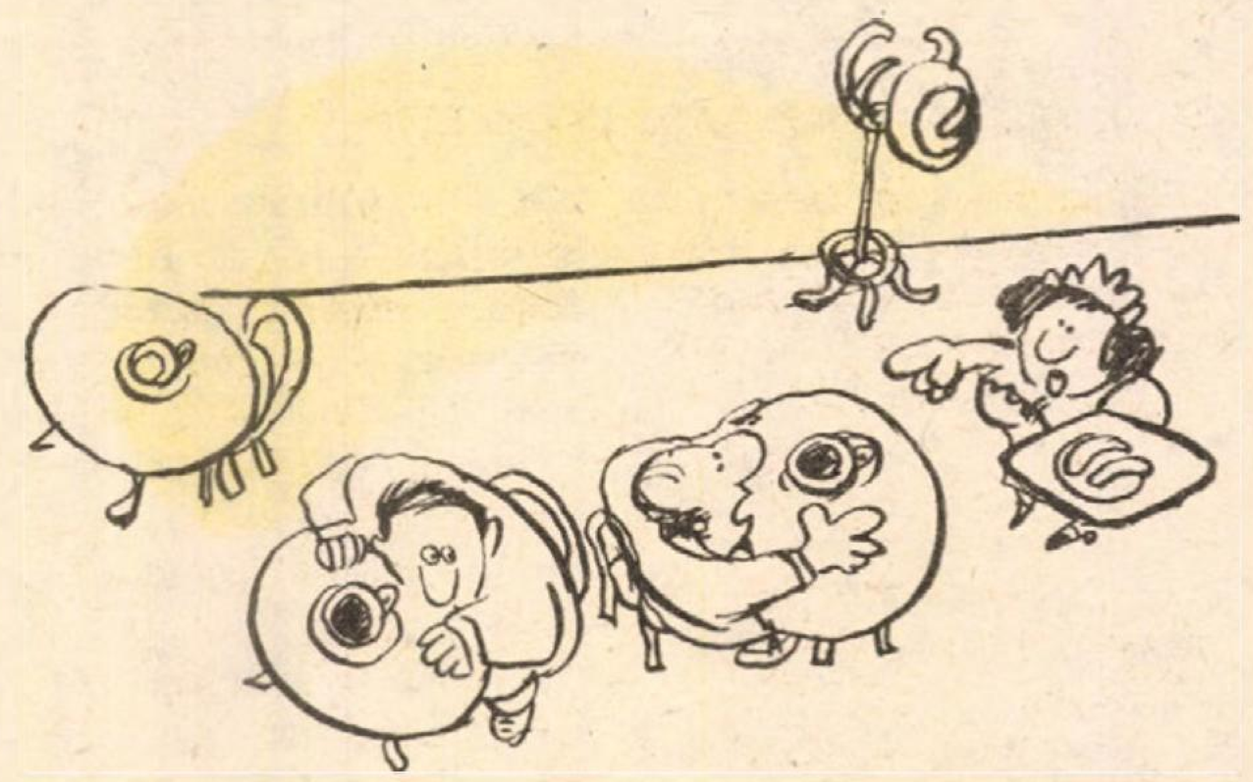
Hogyan tudott ilyen váratlanul kitörni a vihar, nem is értem; ilyesmit eleddig csak a Balatonon tapasztaltam júliusban s nem egy Rákóczi úti presszóban, november végén. S méghozzá korán reggel, nyolc óra tájban. Bár — ha meggondolom — a vihar előfeltételei adva voltak. Jelesül:

1. A kisasszony, aki a gyérszámú vendégseregnek a kávékat és söröket hordta, szemmel láthatóan rosszkedvű volt. Amidőn — az előző este bekebelezett disznótoros vacsora penitenciájaként — teát és piskótát kértem, tehát csupa filléres holmit, mintha az elégedetlenség felhői tűntek volna fel a homlokán. E tekintetben azonban tévedhettem.

2. Az viszont kétségtelen, hogy hideg volt a helyiségben, noha derekasan fűtöttek. Azért volt hideg, mert egy szállítmányozási dolgozó a sörösládák légióját hordta be az utca felől, evégből a presszó szárnyas ajtaját sarkig kitámasztották s legalább tíz kemény percen át nyitva hagyták. Csak úgy dőlt be a sarki levegő.

3. Az sem vitás, hogy teljes egészében november volt, ködös, zúzmarás, csúf novemberi reggel s az ilyen ártalmára van a lelki harmóniának és idegrendszernek egyaránt.

A lőporos hordó tehát — színültig töltve jó, száraz lőporral — megvolt, a robbanáshoz már csak a szikra hiányzott. Kisvártatva bejött a szikra is, egy idős és szerény öltözetű férfi személyében, aki leült a hátam mögött, félméternyire tőlem. A szikra — nem sejtve, hogy egy lőporos hordóba jött reggelizni — súlyos műhibát követett el. Előbb csak tejeskávét kért s a két kiflit hozzá csak akkor rendelte meg, amikor a kávét már megkapta. A kisasszony ezért valami bíráló megjegyzést tett, a vendég válaszolt és félpercen belül olyan kölcsönös szitkozódás kerekedett köztük, amilyent ritkán hall az ember. A becsületsértések áradata röpködött a levegőben, olyan kifejezések, melyeket a magamfajta békésen teázgató vendég még csak elbír, de a nyomdafesték nem. „Vén kéjenc!" — sipította az ifjú felszolgáló a párharc második percében, a vendéglátóipari üzemegység éltes látogatója felé.



Ez a meglepő vád felrázott zsibbadt egykedvűségemből. Kenyerem javát megettem, tudva tudom, hogy a legigénytelenebb külső is takarhat kéjsóvár lelkületet, ennek ellenére az a feltevés, hogy az öregúr ott mögöttem kéjenc volna, hihetetlennek, vagy legalábbis meg nem alapozottnak látszott. Ugyan mire építhette ezt a vádját az ifiasszony? — ezen töprengtem, miközben a küzdő felek már csaknem egymás torkát szorongatták. Talán régebbről ismerte ezt a férfiút és kínos tapasztalatokat szerzett? Nem valószínű; akkor eleve elkerülte volna kettejük konfrontációját. Hát akkor? Igaz, én csökönyösen háttal ültem a patáliának, de felelősségem tudatában állíthatom, hogy ott, a hideg presszóban, reggel nyolckor és kivált többek jelenlétében a legszerényebb szexuális kezdeményezés sem volt lehetséges; ebben a miliőben és ebben a hangulatban még a leggyakorlottabb szatír is magába roskadt volna.

Nos, annyira izgatott a titok, hogy végül is úgy döntöttem: a végére járok. Elvégre szóból ért az ember. Így aztán kihasználva a pillanatnyi fegyverszünetet, melynek tartama alatt gémberedett ujjaival férfitársam nehézkes sorait a panaszkönyvbe rótta, egy tízforintos bankót lobogtattam a kisasszony felé.

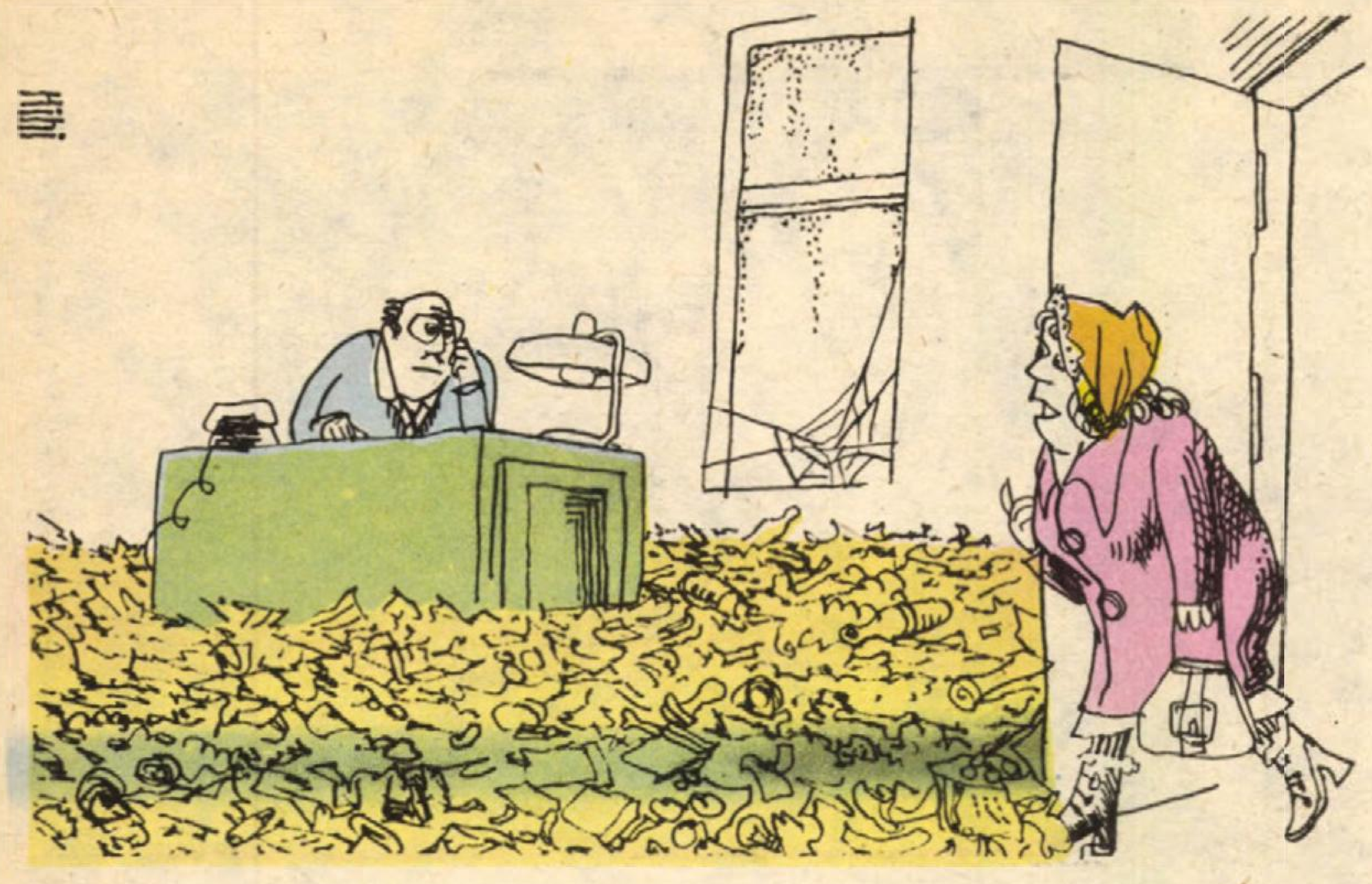
— Ne haragudjék, kedves kisasszony — kezdtem mézes-mázosan, miközben fejedelmi reggelim árát kiegyenlítettem —, kérdezni szeretnék valamit. Tapasztalhatta, hogy egyetlen hanggal sem szóltam bele a vitájukba, valami azonban fúrja az oldalamat, kérem, árulja el: miért nevezte kéjencnek az öregurat?

A kérdezett előbb egy futó és megvető pillantást vetett ellenfelére, aki megtörten, hunyorogva, rángatózó ajakkal, soványan és teljesen elhanyagolható jelenségként egyre csak körmölt, aztán ismét felém fordulva csak ennyit mondott:

— Látszik rajta!

Na — gondoltam magamban, amikor valamelyest magamhoz tértem —, ezeknek a fiatal nőknek mindig a szerelem jár az eszükben.

(l.)



VÍZIÓ

– Maguk hirdették, hogy felvesznek takarítónőt?

a szakáll-divatról

Valamikor egyetlen szakállas embert ismertem csak: a kerületi pénzbeszedőnket. A villanyszámlát hozta minden hónapban, szinte azonos napon és órában, mindig csak estefelé. Gondosan ápolt, vöröses körszakállt viselt. Annyira benőtte az arcát, hogy nem lehetett tudni róla fiatal-e, középkorú, vagy esetleg már idősebb korban van. Legfeljebb frissnek látszó mozgása adott némi támpontot erre, de ezt is bizonytalanná tette a szeméből áradó szomorúság. Csak jött, köszönt, szó nélkül letette a számlát az asztalra, fizettem, megköszönte, „jó estét"-tel búcsúzott, és becsukta maga mögött az ajtót.

— Nagyon szomorú ember maga — jegyeztem meg egyszer, amikor a vállán lógó bőrtáskájában szortírozta a pénzt, amit a villanyszámláért fizettem. Meglepetten nézett rám, és



én úgy éreztem, hogy indiszkrét érdeklődésem ellensúlyozására meg kell kínálnom egy pohárka kisüstivel. Elfogadta, felhajtotta és csak akkor szólalt meg:

— Nem téved uram, én valóban szomorú ember vagyok. A szakállam miatt.

— Miért viseli? — kérdeztem.

— A mi családunkban az elsőszülött fiúnak pontosan ilyen méretű és formájú randa, nagy körszakállt kell viselnie — felelte keserűséggel. — Az ükapánk hagyatkozott így, a halálos ágyán. Azóta apáról fiúra szállt ez a kötelesség. Most én vagyok az elsőszülött és az áldozat. Harminc évemmel kétszer annyinak látszom. Gyűlölöm a szakállamat, az egész világot, még talán az ükapámat is, szegényt.

Évtizedek után erről a körszakállas pénzbeszedőről jutott most eszembe a fiatalok arcán mindenfelé látható sok szakáll-variáció. Látni Krisztus-szakállt, bozontosan és bozont nélkül; van állszakáll (nem tévesztendő össze az álszakállal, amit le lehet tépni), ami mintegy tíz centi szélesen borítja be az ifjú állát; ha az állszakáll kétoldalt felfelé a hajzatig folytatódik, azt körszakállnak mondják; ha ebből leborotválják az állszakállt, akkor megmarad a pofaszakáll (kétoldalt, a szájszélig befelé hegyesre növesztve pofa-szájszakáll!); ha pedig a szakáll az állon keskenyen és néhány centi hosszan csúcsképződésben helyezkedik el, az kecskeszakáll. És a többi, és a többi...

A felsorolás korántsem teljes (nem említettem például az angol főúri háznál szolgáló komornyikok szolíd oldalszakállát sem, mert az a komornyik szakmához és nem az én témámhoz tartozik!). És a felsorolás nemcsak nem teljes, de nem is szakszerű: lehet ápolt, ápolatlan, hosszú hajjal hippisen vagy anélkül. Viselik a húszévesek, akik negyveneseknek akarnak látszani, és a negyvenévesek, mert húszévesnek szeretnének látszani. És viselik az ifjak húsz és negyven között is, csak az idősek nem viselik, mert nem szeretnék magukat öregíteni. Egyesek azért viselik, mert szeretnék, ha legalább a szakállukra odafigyelnének, de most már annyian vannak, hogy rajtam kívül talán senki sem figyel oda. Én is csak azért, mert (bár tudom, hogy nem a szakáll teszi az embert — a szakállasok között vannak műveltek és okosak (éppen legutóbb láttam egyet, egy tökéletes körös-körül-körszakállal a tévében, a „kicsoda — micsodában") és vannak műveletlenek és nem okosak, de nekem az teljesen mindegy), én semmiképp sem vagyok híve a szakálldivatnak.

Nem tudom, megvigasztalódott-e valaha is az én körszakállas, szomorúlelkű villanyszámlásom, de nekem úgy tűnik, hogy számos mai fiatalnak nem az őse rótta ki az ükunokájára a szakállviselést, és aligha hiszem, hogy manapság annyi lenne az elsőszülött fiú, mint amennyi szakállas ifjút látni az utcán, a tévében, a színházban, a moziban, az egyetemen és (minek soroljam?) mindenütt. De ha netán ebben a feltevésemben tévednék és a mai szakállviselésben mégis az ükapa lenne a ludas, akkor hagyomány ide, hagyomány oda, szívesen javasolnám, hogy a felnőtt szakállas ifjú ne az ükapjára hallgasson, hanem a saját, nyilván szakáll nélküli apukájára, aki olyan sokszor és szépen kérte már, hogy „kicsi fiam, borotváltasd le azt a nagy szakálladat, mert azt gondolják, hogy te vagy az apám."

Úgy vélem, el kellett már egyszer mondanom a szakállról a saját véleményemet, a saját szakállamra, noha nekem nincs is szakállam.

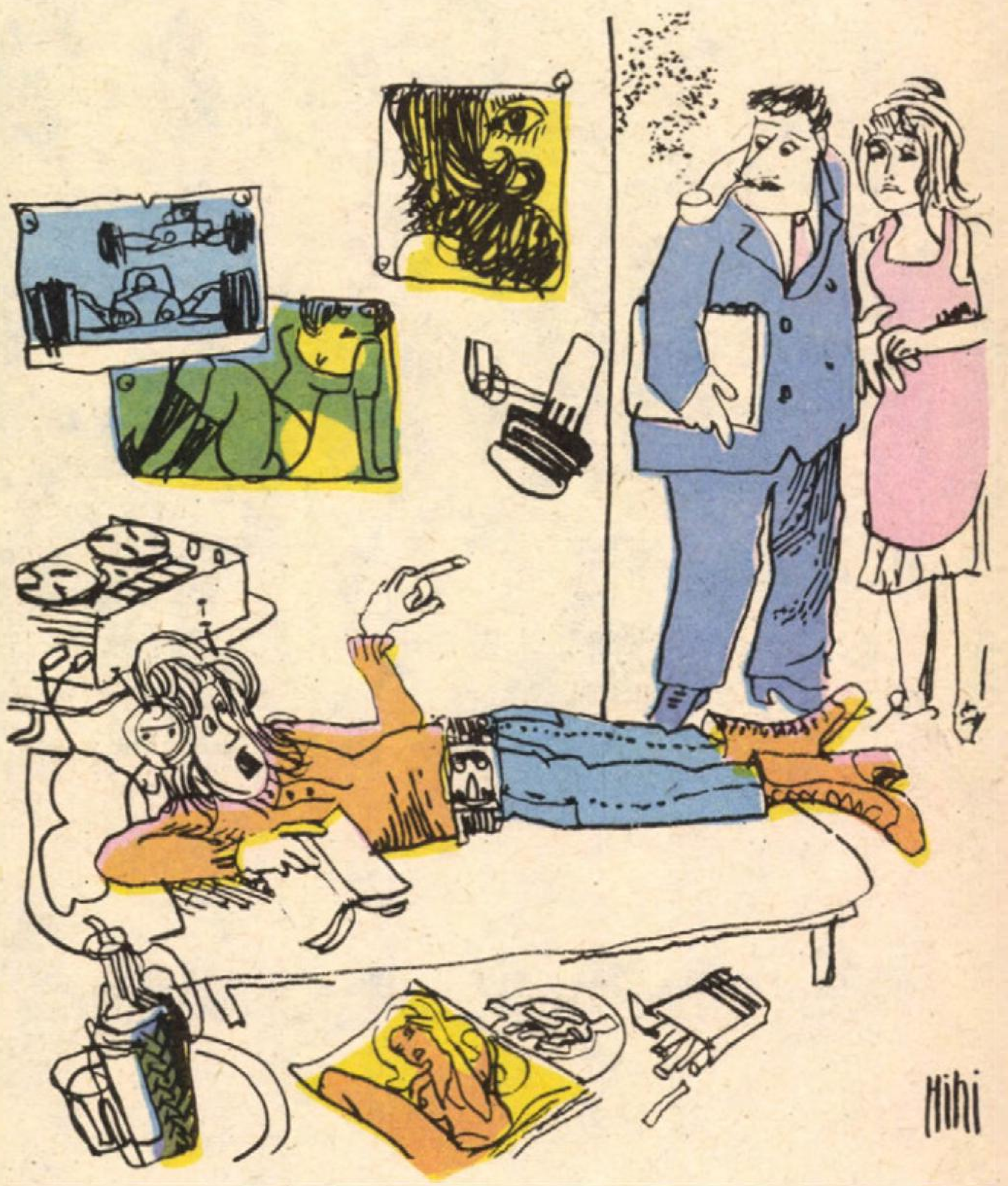
Földes György

ÁRNYALT FOGALMAZÁS



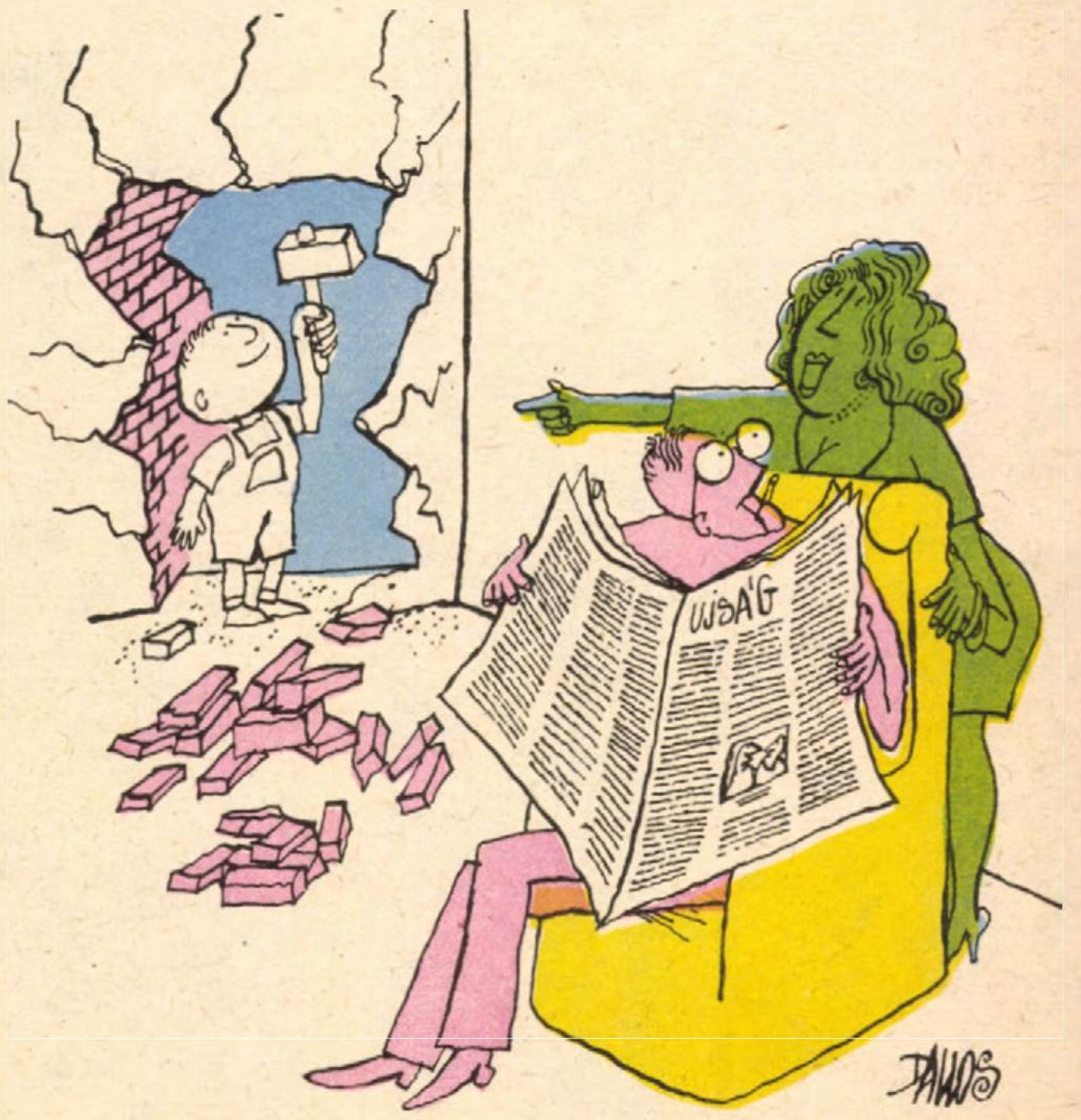
– Ez öreg kenyér, vagy tartós fogyasztási cikk?

SEHOGY SE JÓ?



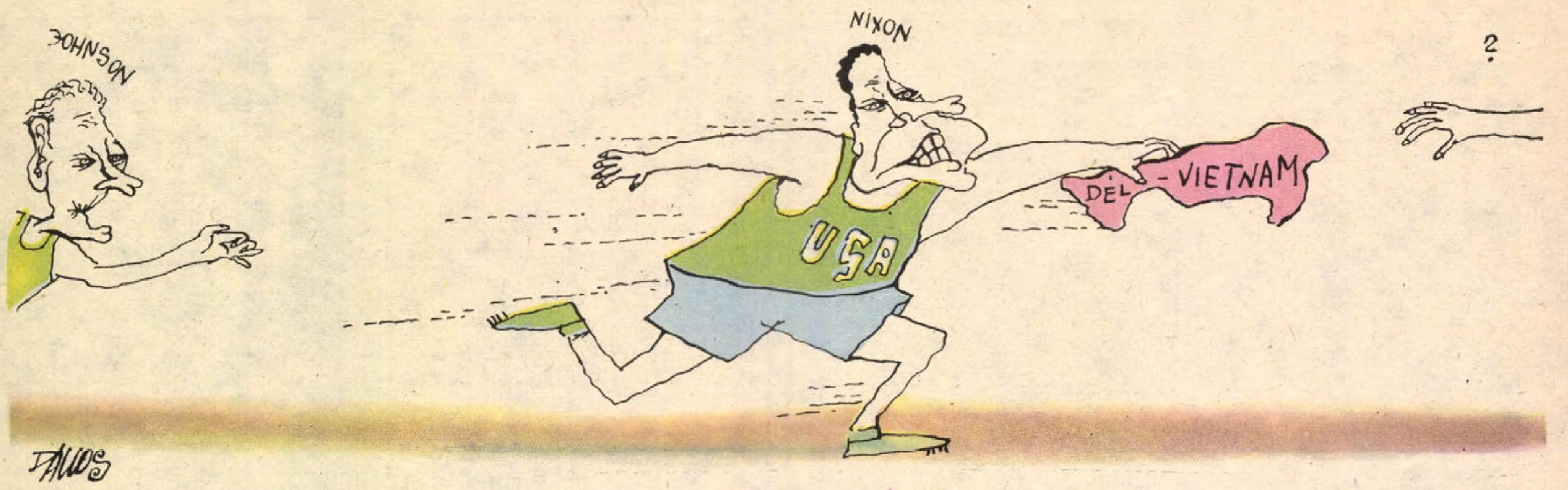
– Ha itthon heverek, az a baj, ha napokig csavargok, az a baj. Nektek se tud kedvetekre tenni az ember!

JÁTÉK



– Mondtam, hogy inkább vegyél a gyereknek építőkockát!

ELNÖKVÁLASZTÁSI KAMPÁNY AZ USA-BAN



– Vajon Nixon továbbadja-e a stafétabotot?...

Dallos Jenő rajza

ERKÖLCSCSŐSZ





Fogalmam sincs

Régen sokszor mondogatták azt, hogy: „láncos teringette!", vagy azt, hogy: „eb ura fakó!". De ma már nem hallani sem az egyiket, sem a másikat. Vajon miért? Fogalmam sincs. Mint ahogy arról sincs fogalmam, miért tűnt el a nyelvünkből a „fogalmam sincs" kifejezés. (Avagy: gőzöm sincs.)

Fentebb azt írtam, hogy eltűnt egy kifejezés. Nos, ez talán túlzás egy kicsit, de arra esküszöm, hogy bizonyos társadalmi rétegekben teljesen elfelejtették, vagy el akarják felejteni. Tapasztalataim azt bizonyítják, hogy felelős emberek — kisebb-nagyobb beosztásban — úgy óvakodnak ettől a mondattól, mint ördög a szenteltvíztől. Fogalmam sincs helyett azt mondják:

„Most folynak bizonyos perspektivikus felmérések és a beérkezett adatok kiértékelése után a kérdésre visszatérünk."

Ha jól számolom, ez a mondat tizennégy szóból áll. Tizennégy szóval mondják el azt, amit két szóval is el lehetne mondani: fogalmam sincs. De ettől a két szótól valahogy idegenkednek és inkább választják a bonyolultabb megoldást. A „dunsztom sincs" valóban csúnya, a dunszt ugyanis nem magyar szó, de a „fogalom" ellen még a nyelvészeknek sem lehet kifogásuk. Akkor hát miért kerülgetik a forró kását?

Ez a mondat — „fogalmam sincs" — tárgyilagos, rövid és őszinte. S az emberek szeretik, ha őszinte, rövid, tárgyilagos válaszokat kapnak. Miért kell ehelyett azt mondani, hogy:

„Határozott választ arra a kérdésre, hogy mikor, most nem tudok adni, de távlati terveink összeállításánál a sürgősebb feladatok közé soroljuk, annak ellenére, hogy sok sürgős feladatunk van."

E mondat már huszonhét szóból áll, következésképpen sokkal nagyobb odafigyelést, koncentrálást igényel, mint az, hogy: fogalmam sincs. Pedig ugyanazt mondja. Csak komplikáltan. A huszonhét szóból nekünk — olvasóknak, nézőknek, hallgatóknak — kell leszűrni a lényeget. Miért nem lehetne egyszerűbben, tömörebben?

Egy ismerősöm azt állította, hogy bizonyos körülmények között nem mondhatja azt, hogy fogalma sincs. Az emberek kinevetnék, a főnökei megrónák. Lehet, hogy így van, de ha minden kérdésre tudnánk választ, akkor már semmi dolgunk sem lenne itt a Földön. Azért élünk, dolgozunk, hogy válaszolni tudjunk a kimondott és a ki nem mondott kérdésekre, de csak azokra válaszoljunk, amelyekre pontosan tudjuk a feleletet. A többire nyugodtan mondjuk azt, hogy: fogalmam sincs. Ez — véleményem szerint — tisztességesebb, hitelesebb és talán még kedvesebb is, mintha azt mondanák:

„E tárgykörben folytatott vizsgálódásaink szerint nagyfokú elvárás tapasztalható, amelynek igyekszünk megfelelni, de mivel milliós nagyságrendről van szó, az, hogy mi a jelenlegi helyzet, csak akkor lesz tisztázható, amikor a feltételek megértek, összegezhetők és lebonthatók."

Tessék mondani, miért kell ilyen hosszan, körmönfontan elmondani azt, hogy fogalmam sincs?

Fogalmam sincs.

Mikes György

BIZTOS MÓDSZER RABLÓTÁMADÁS ELLEN

Mit tenne Ön, ha egy álarcos férfi pisztollyal a kezében berontana üzletébe és pénzt követelne?

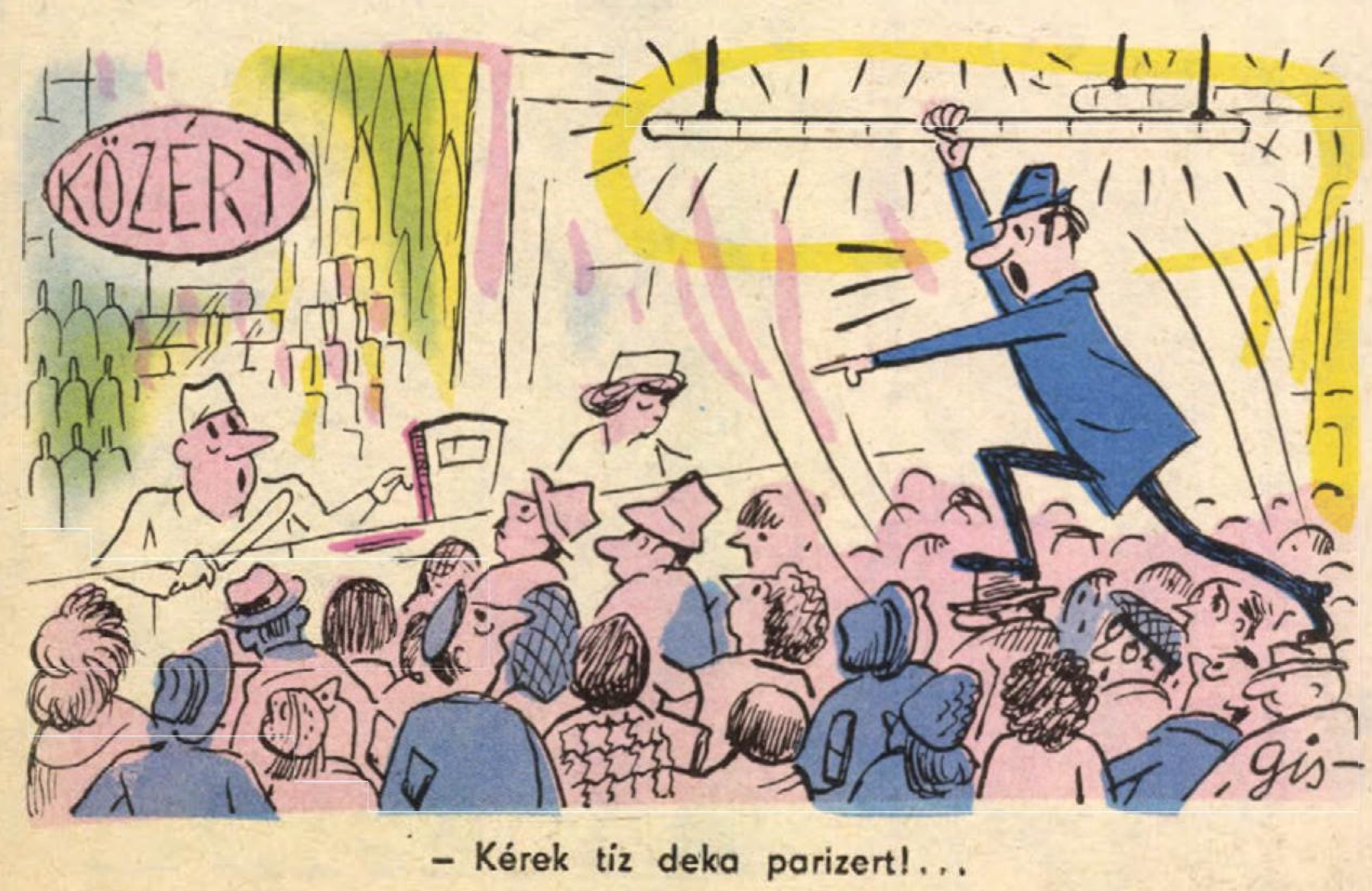
Forduljon bizalommal Lucia Brunetto asszonyhoz, aki megfelelő tanácsokkal látja el Önt. Lucia asszonynak a szicíliai Messinában van dohányboltja. Egy napon egy pisztolyos támadó rontott be üzletébe és pénzt követelt. Lucia asszony nekiugrott a támadónak, jókora pofont adott neki, majd néhány erélyes mozdulattal kirúgta az üzletből.

Amikor megkérdezték tőle, hogyan tudta ilyen ügyesen megoldani a válságos helyzetet, szerényen így felelt:

— Nem vagyok mai gyerek, elegendő tapasztalattal rendelkezem.

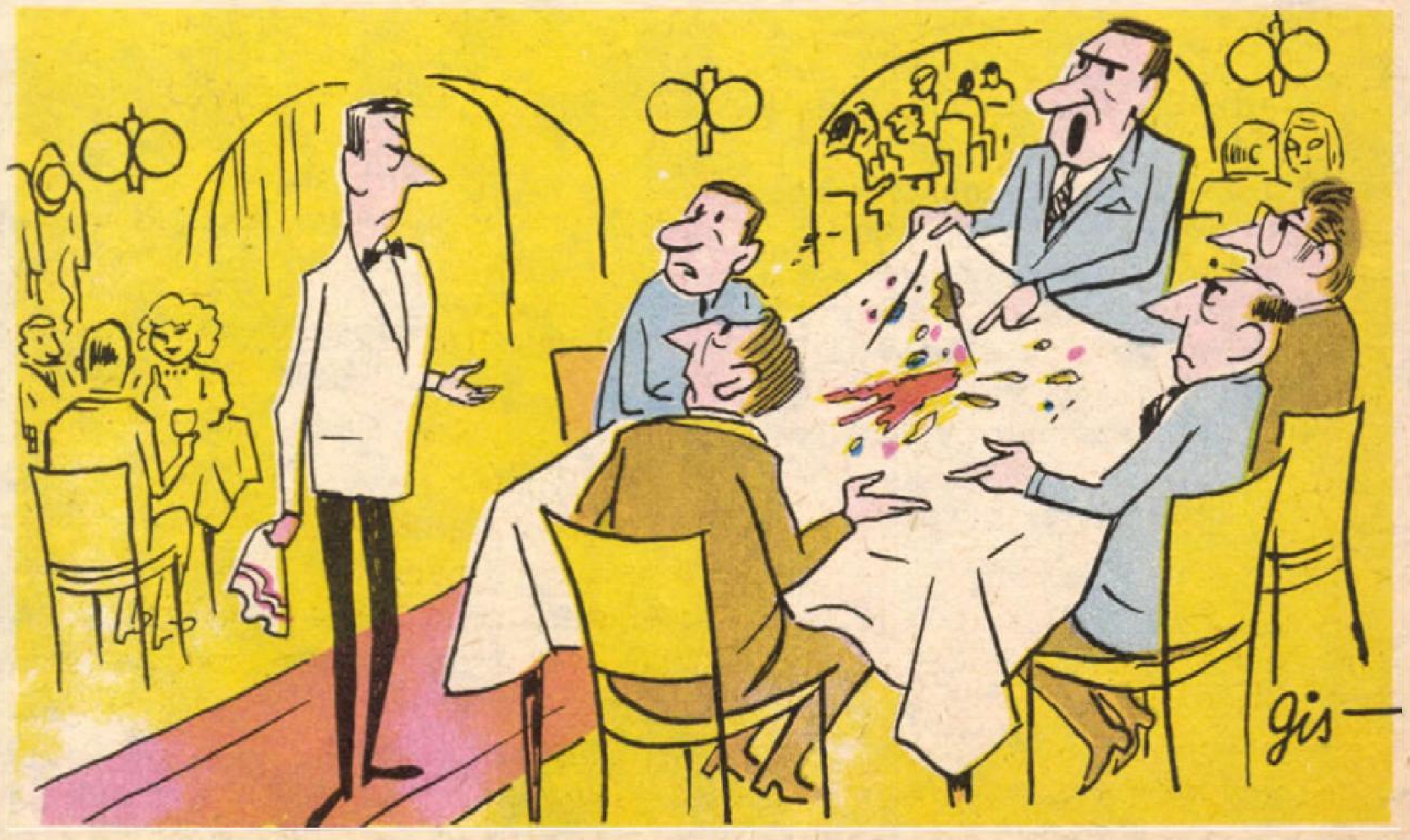
Lucia Brunetto ugyanis 77 éves.

CSÚCSFORGALOM



– Kérek tíz deka parizert!...

TISZTASÁG, Ó!



– Kérjük a vezetőt! Mi fehér asztal mellett akarunk beszélgetni!...

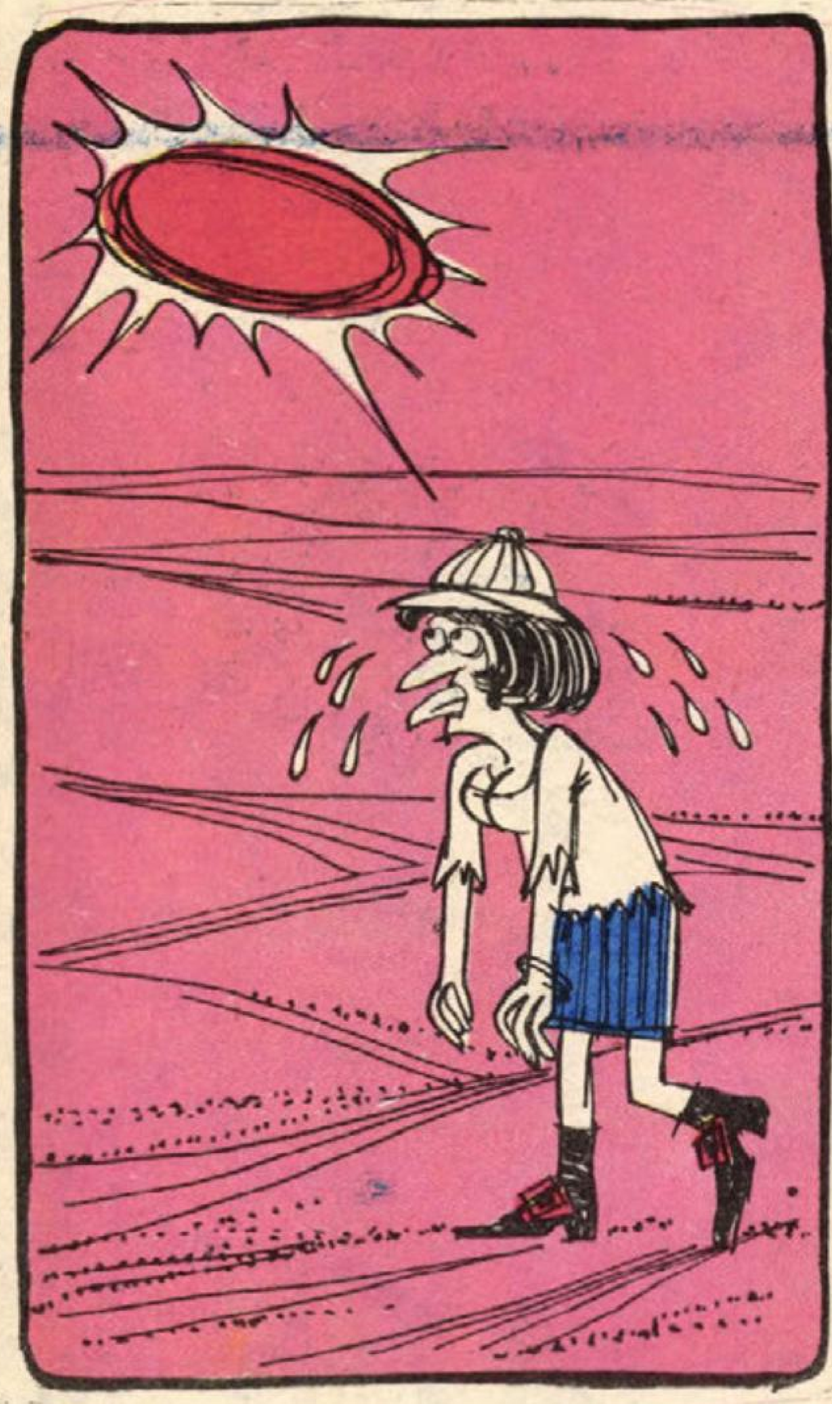
TÉLI KVÍZ JÁTÉK

Barát József rajzai

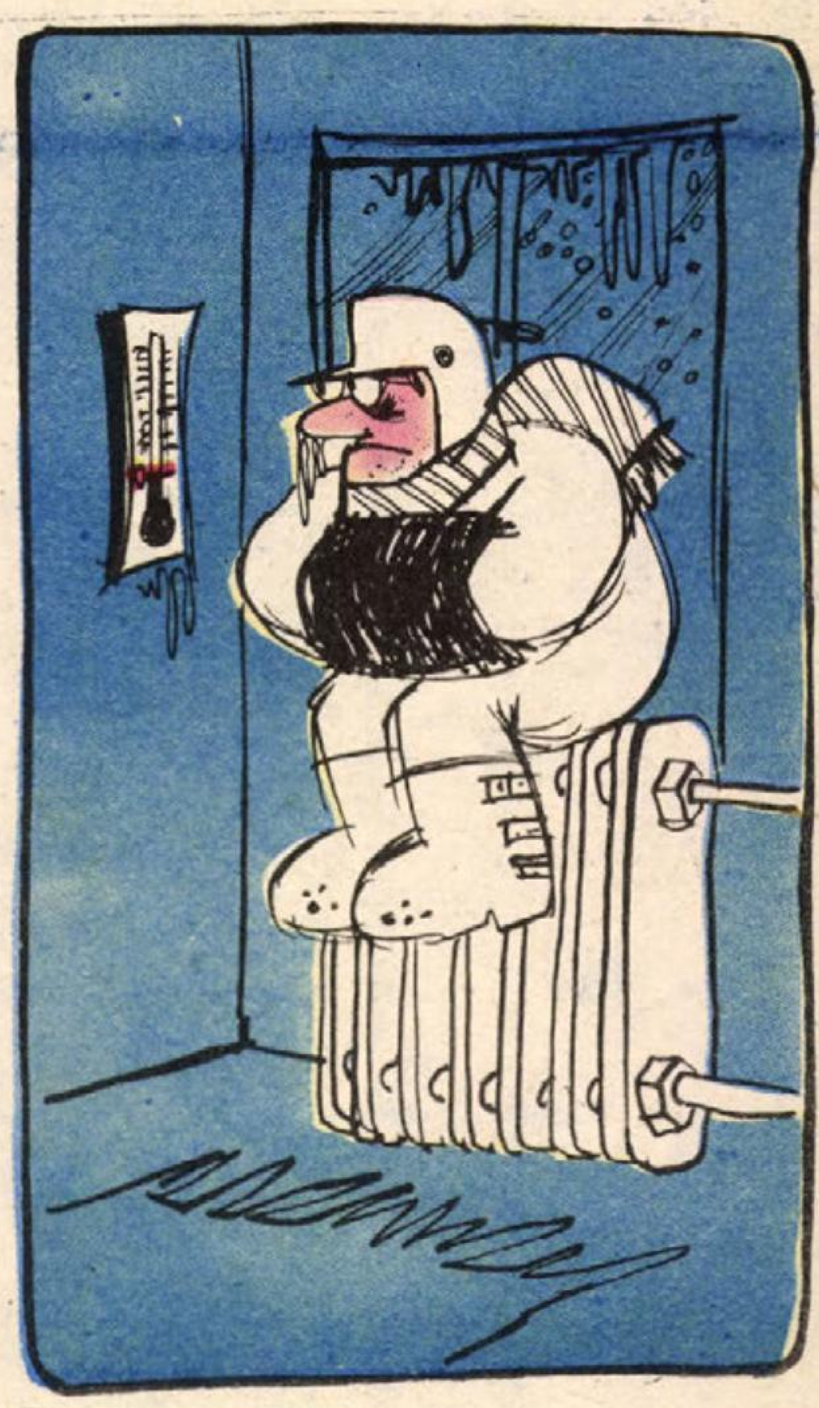
HÁNY HALMAZÁLLAPOTA VAN A VÍZNEK?



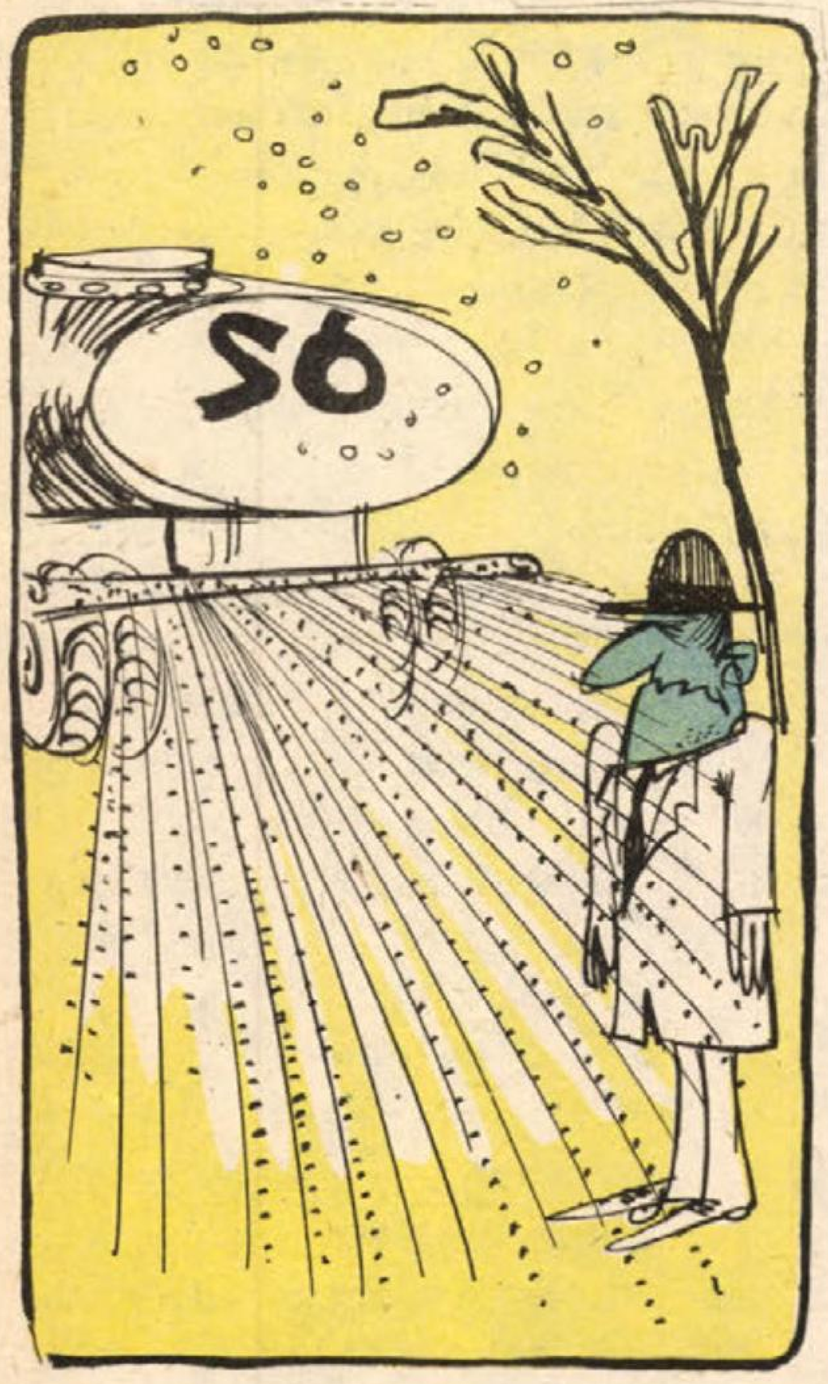
MILYEN CÉLT SZOLGÁL A VÍZHATLAN CSIZMA?



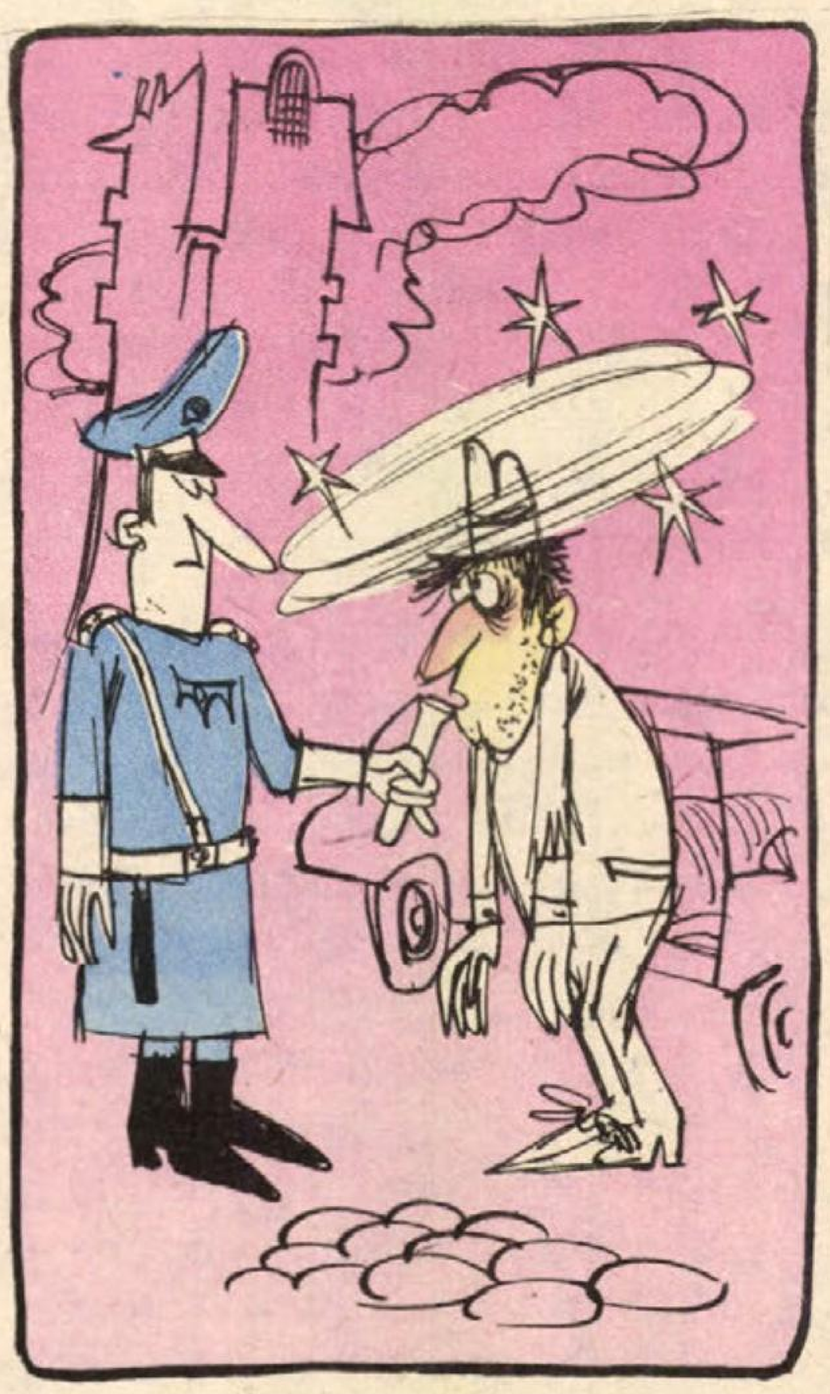
MIÓTA ISMERIK A KALÓRIADÚS ÉTELEKET?



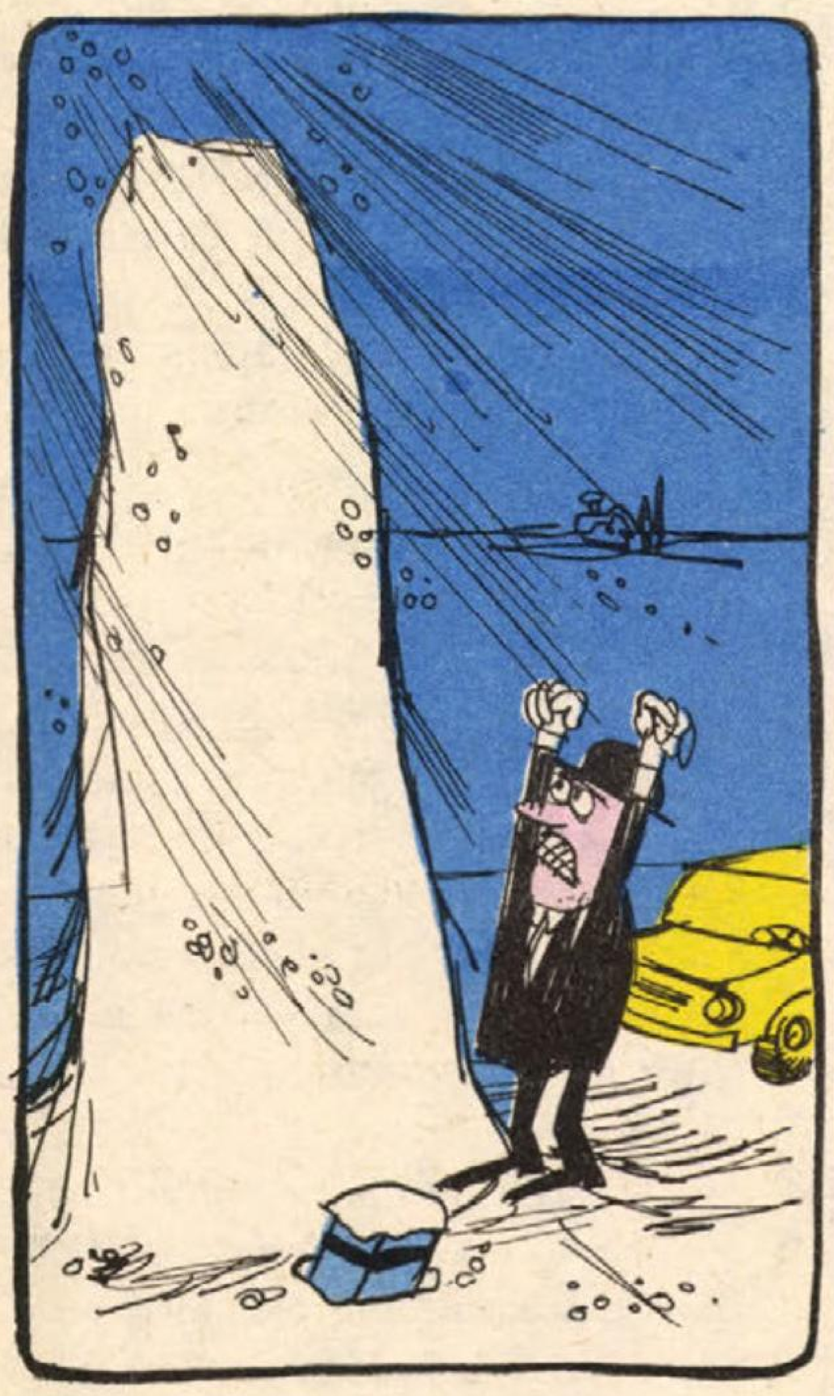
MILYEN ÉTELEKET ÍZESÍTENEK SÓVAL?



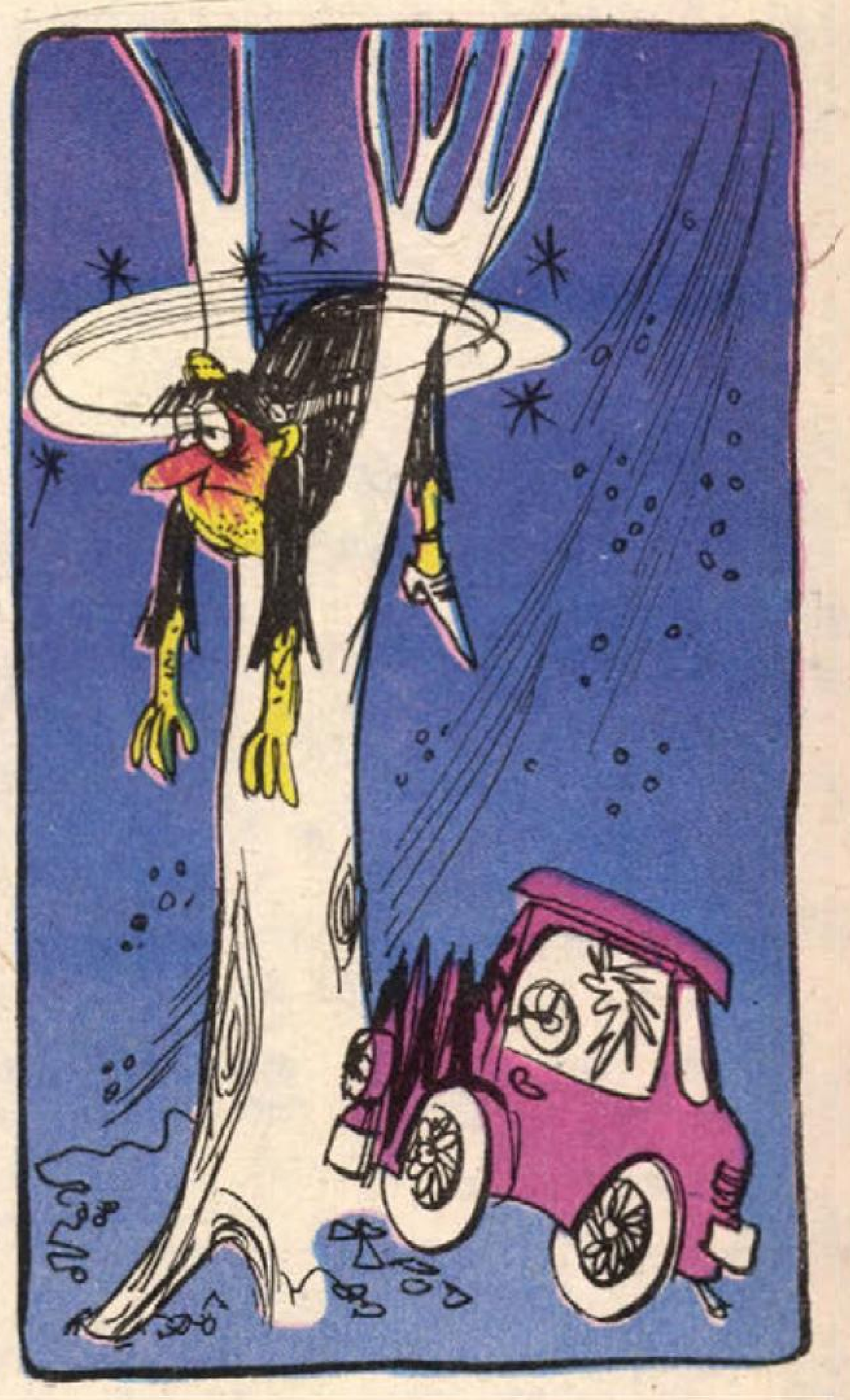
MILYEN FAGYÁLLÓ FOLYADÉKOKAT ISMER?



MELYIK RALLYE-VERSENYEN ALKALMAZNAK HÓAKADÁLYOKAT?



MIT TUD A BALESETI STATISZTIKA ALAKULÁSÁRÓL?



HÁROM VERS

KIKIÁLTÓ

Ez itt a cirkusz. Hölgyek és urak,
ki ezt megnézi, rrremekül mulat,
másutt nem látható az, ami itt,
kőszáli sas galambot alakít,
felfalják a rókákat a nyulak,
irtóztató látvány, hölgyek, urak,
itt látható a bátor birka éés
tigris torkából jő a bégetés,
cérnaszálon lóg az artistapár,
majomzenekar marsot muzsikál,
fölvágott érből nem folllyik ki a vér,
hölgyek, urak, ez minden pénzt megérrr!



A KÖTÉLTÁNCOS HITVESE MONDJA

Ez örökké csak a kötélen mászkál,
erőlködik, a sok hülye meg nézi –
és még elvárja, hogy izguljak érte,
istenem, milyen unalmas így élni.

„UFF, UFF – KIÁLT A NÉMA INDIÁN..."

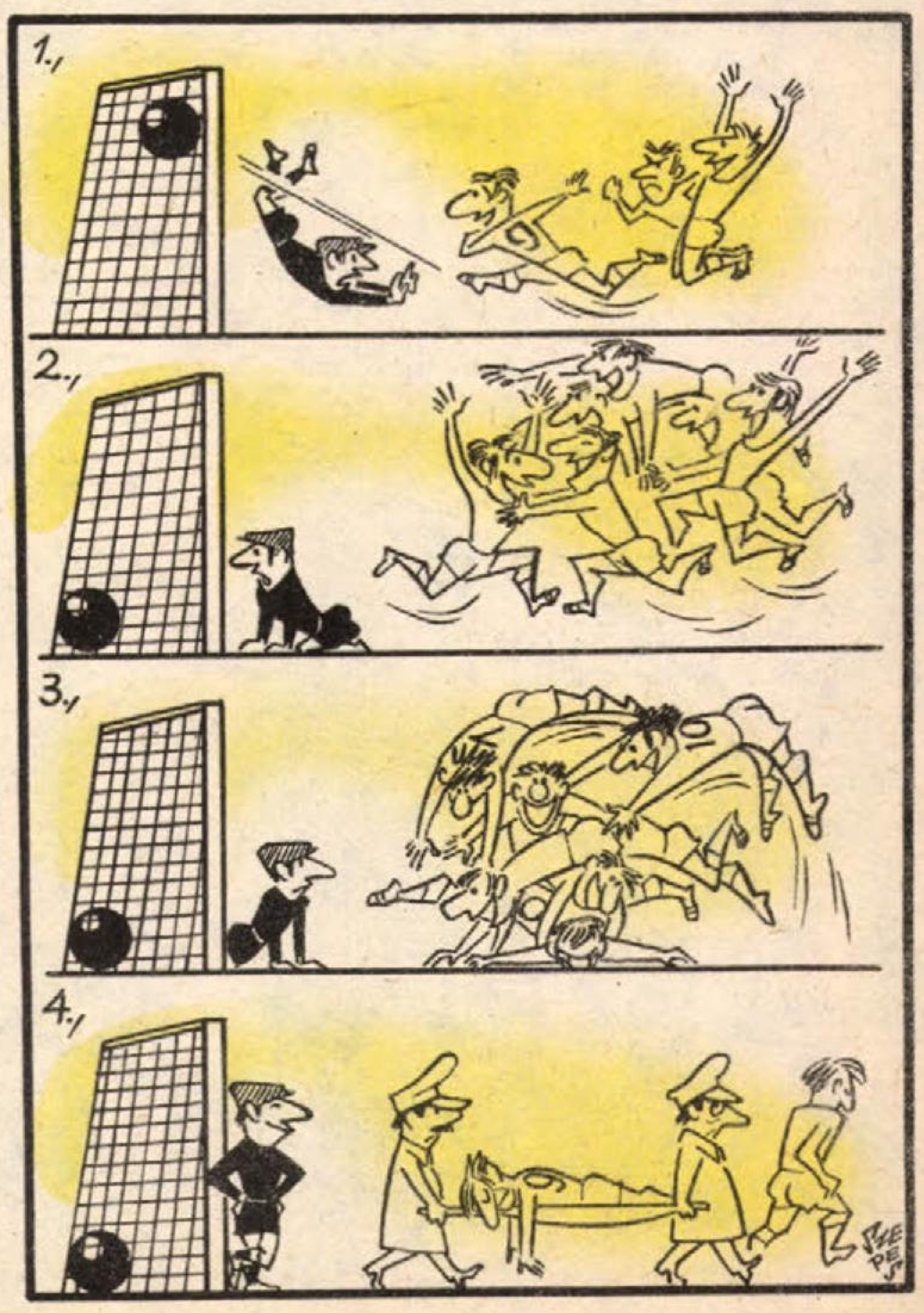
Uff, uff – kiált a néma indián,
és elvágtat döglött lován,
merre lehet, azt kutatom,
nyoma elvész a homokon.

Tomahawkkal nem fenyeget –
magával vitte versemet.

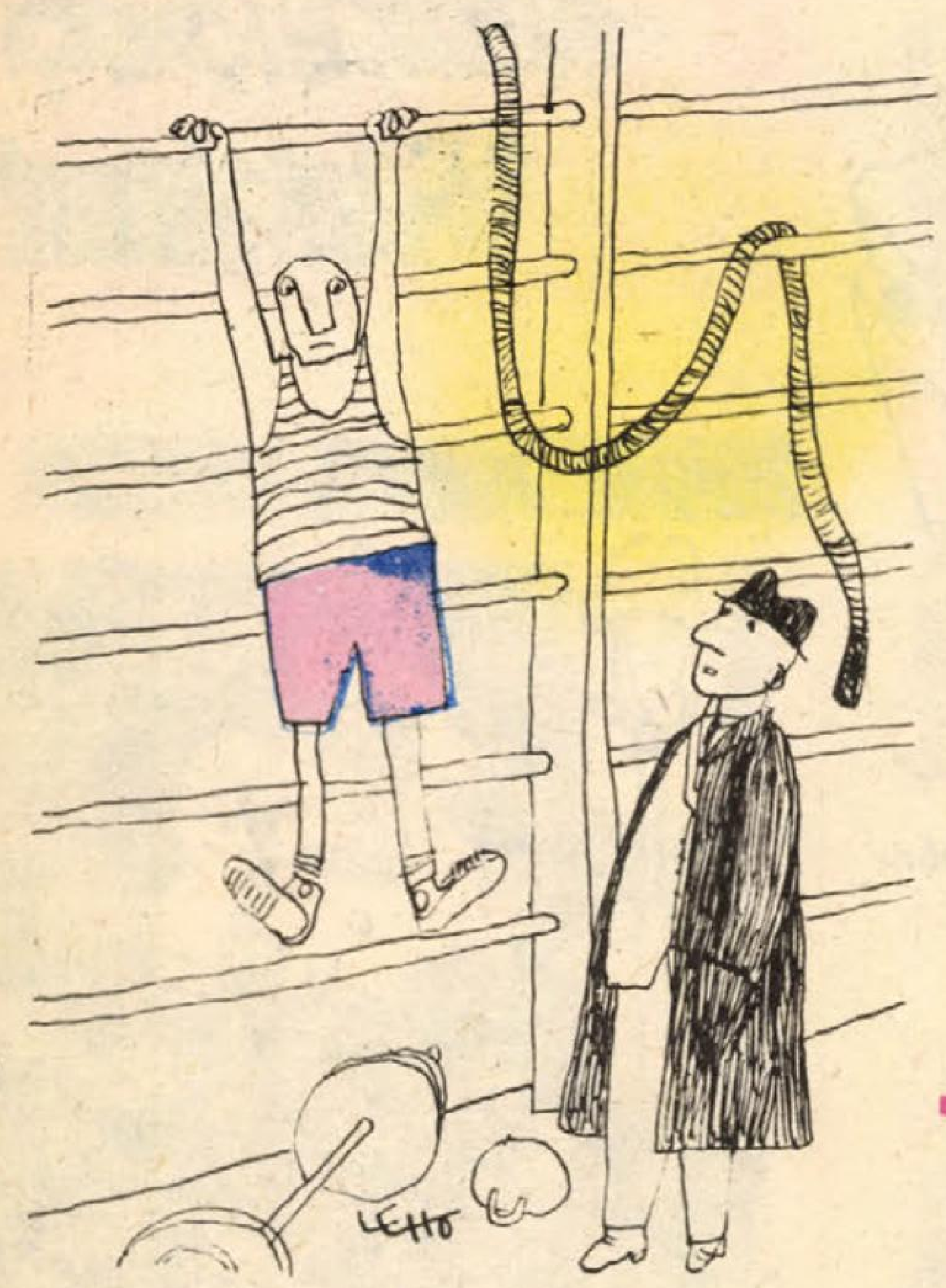
Simor András

A költő „Próbálj kirabolni" című kötetéből (Magvető Könyvkiadó)

HÁT ÉRDEMES?



VÁLLALATI SPORTKLUB



– Jellemző, Kovács, hogy maga még itt is lóg!...

GARÁZDÁK



FIGYELMEZTETŐ TÁBLA



A MÚLT JELLEGE

Barbara Castle, a neves angol politikusnő most töltötte be 60-ik évét. Nyilatkozatot kértek tőle az ünnepélyes alkalomból. Barbara asszony fanyar mosollyal ennyit mondott:

– Úgy érzem magamat, mint Tallulah Bankhead (régi híres filmszínésznő – a fiatalok kedvéért. A Szerk.), aki azt mondta, hogy semmit sem sajnál a múltjában, csak azt, hogy hosszú.

PARÓKA

Amikor beléptem a hálószobába — mondta a legidősebb —, hirtelen jeges rémület fogott el. Az ágyon ugyanis ott hevert...

— Kérlek, ne folytasd — szakította félbe szárazon a középső. — Nem érdekelnek a családi életed defektusai. Különben is, csak azt csalják meg, aki megérdemli.

— Mi jut eszedbe, te őrült? — kiáltott a legidősebb. — Az ágyon három teljes emberi hajzat hevert. Egy pillanatra arra gondoltam, hogy az a hülye Pisti megskalpolta a vízvezetékszerelőket. Aztán összeszedtem magam, reszkető térdekkel közelebb léptem, és akkor láttam, hogy csak három női parókával állok szemben.

— No, mondd csak... — hajolt előre a középső. — Ez érdekes.

— Az egyik lángvörös volt, mint egy bakróka gereznája. A másik szőke, mint a hamvadozó hajnal. A harmadik meg kemény grafitszürke, mint a régi lovagok páncélsisakja. A múzeum második emeletén lát ilyeneket az ember, mindjárt a folyosón balra.

— A gerezna egy kicsit szokatlan volt — mondta a középső. — Azért csak folytasd.

— Hirtelen mámoros boldogság vett erőt rajtam. Az ember annyi év után egy kis változatosságra vágyik. Az én Mariskám minden házastársi erények katalógusa, vaskos bőrkötésben. A család oszlopa, a háztartás pillére, az otthon gerendája. De hát — kérdem én — várhatsz te elsöprő szenvedélyt egy oszloptól? Bugyborékoló jókedvet egy pillértől? Gügyörésző gyengédséget egy gerendától? Várj, mindjárt felelek is: nem, nem várhatsz.

— A számból vetted ki a szót — mondta a középső.

— Az én Mariskám inkább szolid és rezzenéstelen kariatida, semmint sziporkázva sziszegő és kacagva-kegyetlen Kleopátra. Egy hatalmas kőszent, aki méltóságteljes, ámde kifejezéstelen arccal cipeli fején az élet balkonját. Az ilyesmi nagyon megnyugtató, ám idővel egy kissé nyomasztóvá válhat.

— De még mennyire! — mondta a középső.

— Nos, a parókák most új reménységgel töltöttek el. Egy lángvörös paróka alatt mindenki hisztérikus és buja Messalinává válik, fejfájós estéimet egy hamvasszőke Solvejg rokkapergetése enyhíti majd. Ami pedig a vasszürke parókát illeti... halihó, még a máglyára is dalolva masírozunk majd, akár Johanna, a kasztíliai. Később Mariskám mindhárom parókát felpróbálta és legnagyobb csodálkozására sikerült mindvégig Mariskának maradnia.



... Egy lángvörös paróka alatt mindenki hisztérikus és buja Messalinává válik ...

— Őrület — kiáltott a középső. — Se Messalina, se Solvejg, se Johanna?

— Nem — mondta csüggedten a legidősebb. — Mariska a mariskák között, minden mariskák legmariskábbika. Akkor gondoltam rá, hogy mégis igaz a példabeszéd: fejet cseréljen, ki hajat cserél.

— Különös — mondta a középső. — Mert nálam éppen fordítva sikerült. Ismered Ilonámat. Egy atombomba, egy oxigénmámorban tomboló fehéregér, aki jókedvében a plafonon csacsacsázik, hogy a következő pillanatban őrjöngve darabkákat harapjon ki a perzsaszőnyegből. Nem mondom, az ilyesmi szórakoztató lehet egy óráig, vagy egy napig. A tizedik év vége felé azonban már kezd egy kissé ijesztővé válni. Nos, amióta Ilonám parókát visel, mintha kicserélték volna. Mozdulatlan arccal, lábujjhegyen settenkedik a világban, néha gyermeteg módon bandzsítani kezdő sőt, olykor bambán kidugja a nyelvét is.

— Félelmetes — kiáltott a legidősebb. — Hogyan csináltad?

— Egy számmal nagyobb parókát vettem — modta egyszerűen a középső. — Fél, hogy az orrára csúszik.

A legfiatalabb most szólalt meg először.

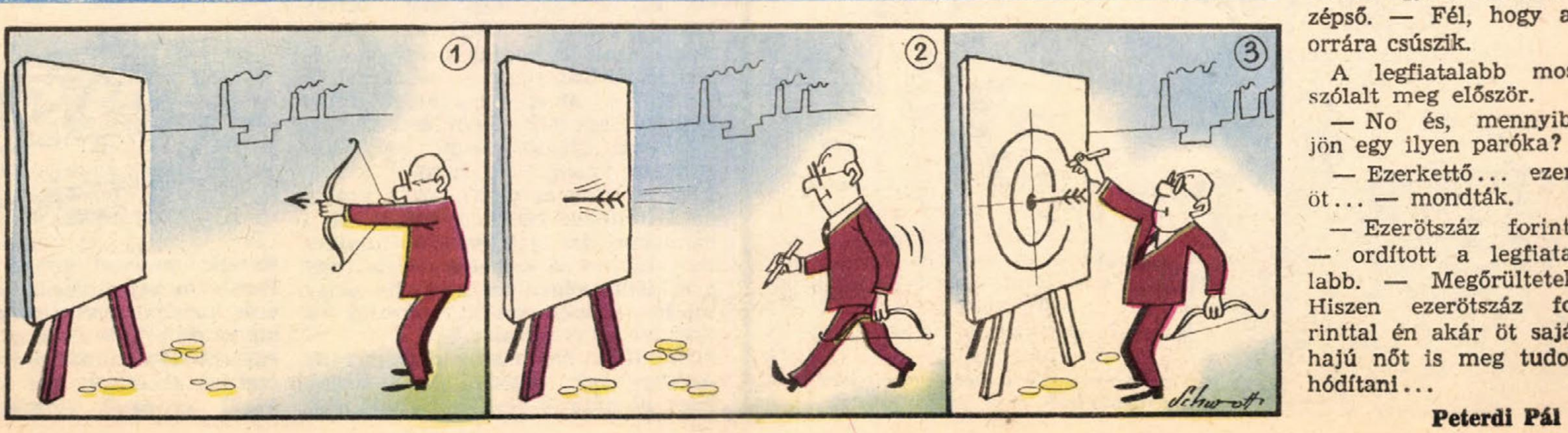
— No és, mennyibe jön egy ilyen paróka?

— Ezerkettő... ezeröt... — mondták.

— Ezerötszáz forint? — ordított a legfiatalabb. — Megőrültetek. Hiszen ezerötszáz forinttal én akár öt saját hajú nőt is meg tudok hódítani...

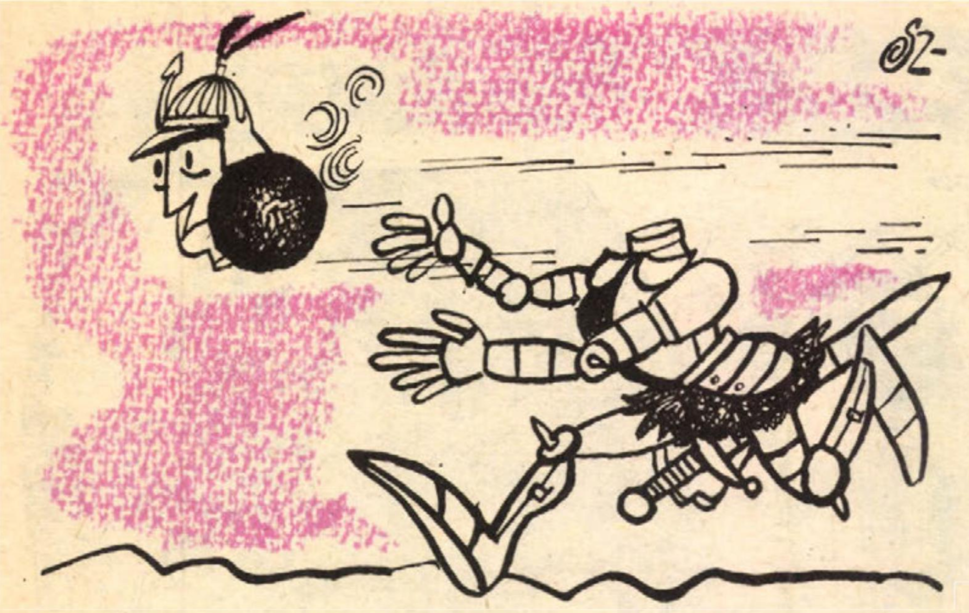
Peterdi Pál

SOK VÁLLALATNÁL ÍGY SZERETNÉNEK EREDMÉNYEKET ELÉRNI

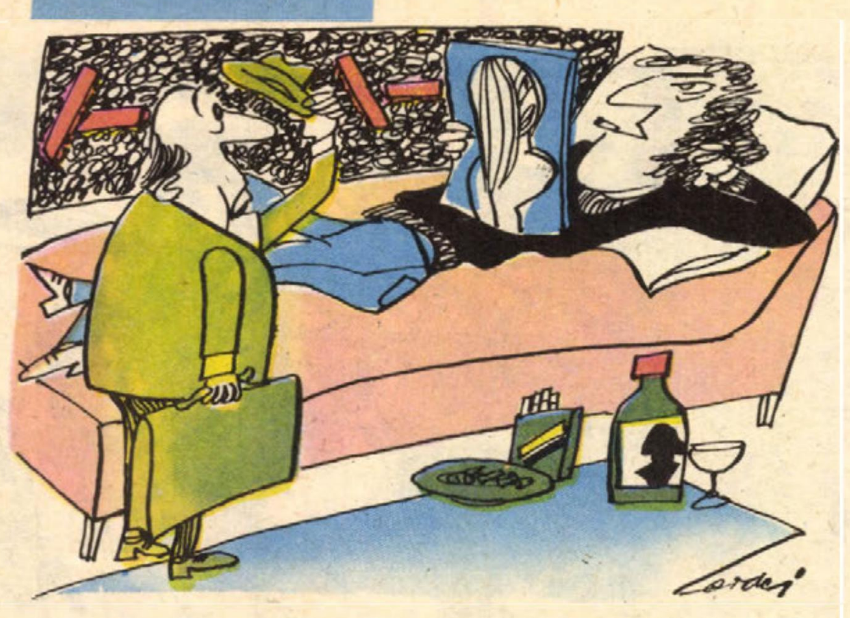


MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Mi az abszolút reménytelen?

Szűr-Szabó József:

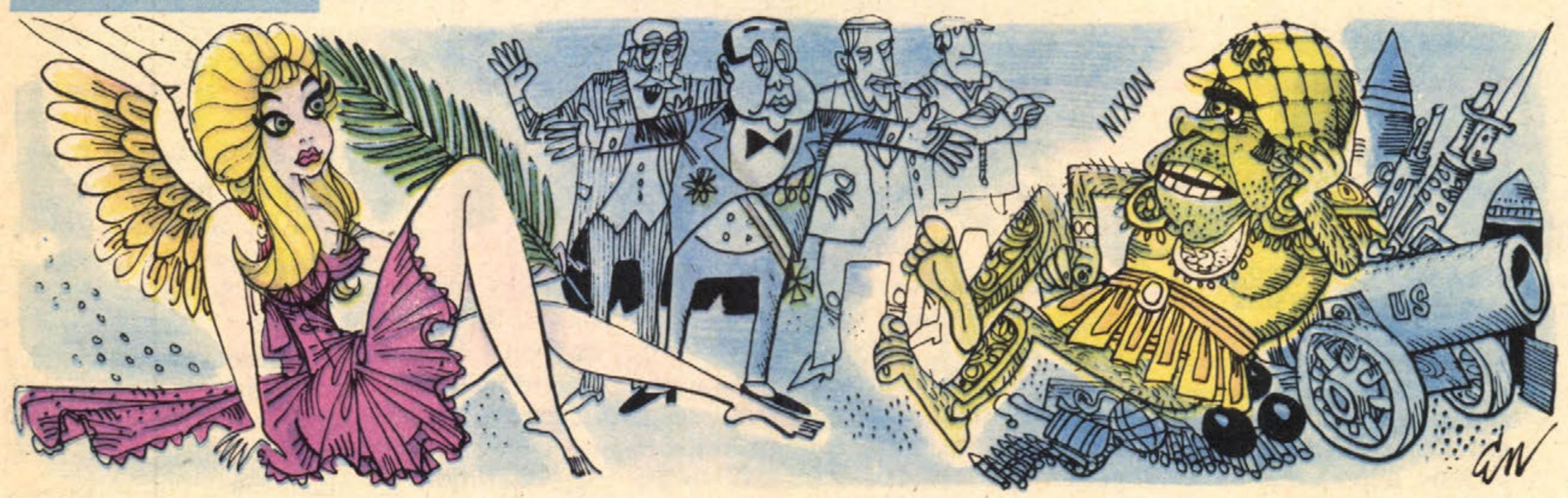


Erdei Sándor:



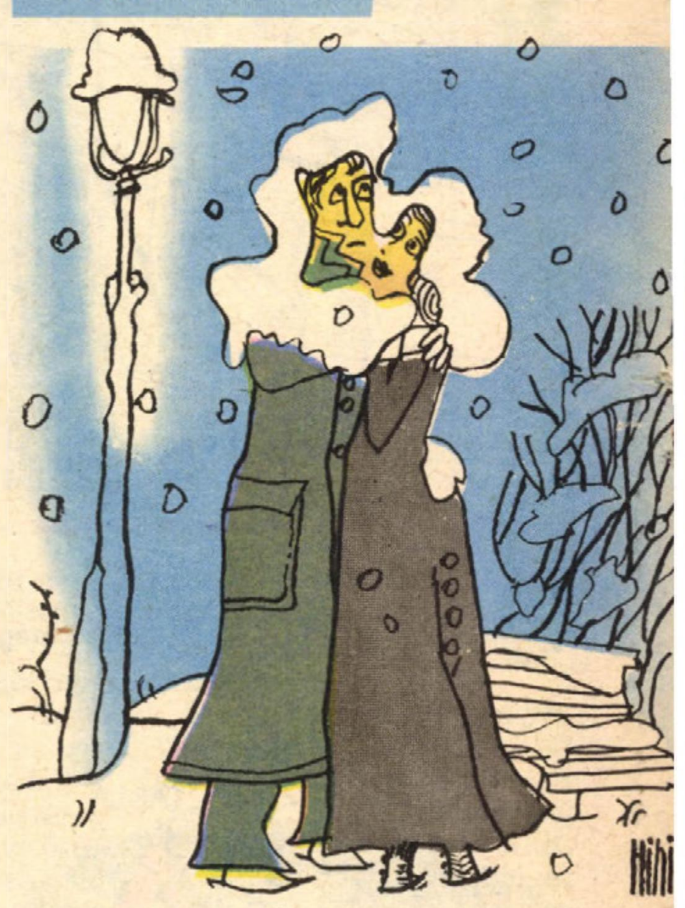
Gyermekeinket megtanítani, hogy visszaköszönjenek...

Endrődi István:



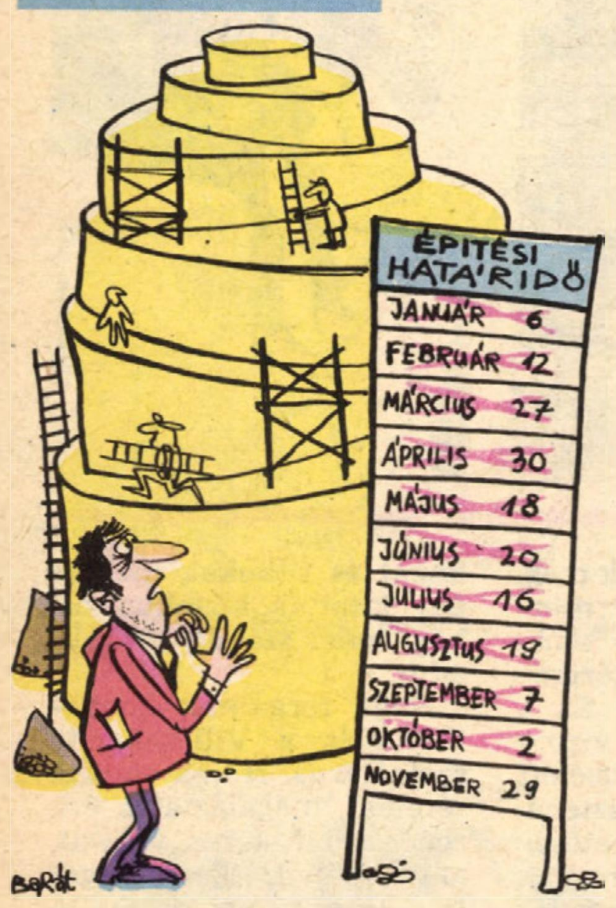
Nixont meggyőzni a béke szépségéről...

Hegedűs István:



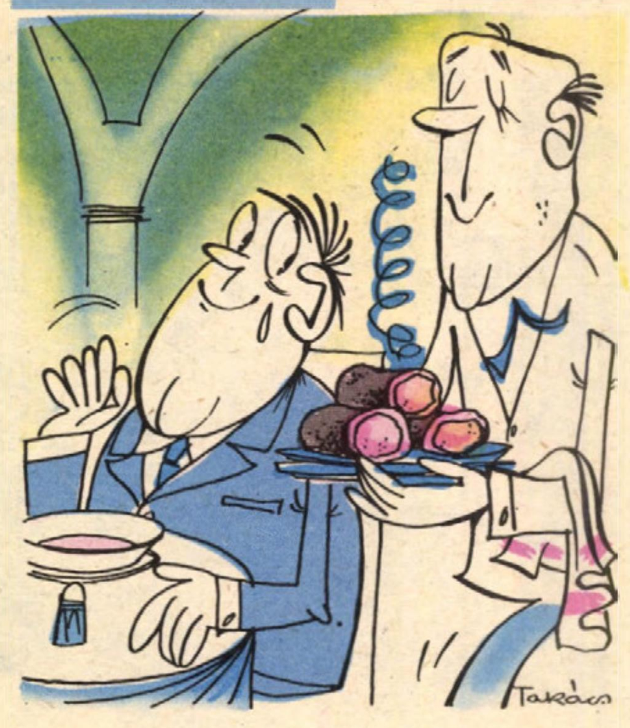
Arra várni, míg kitavaszodik...

Barát József:



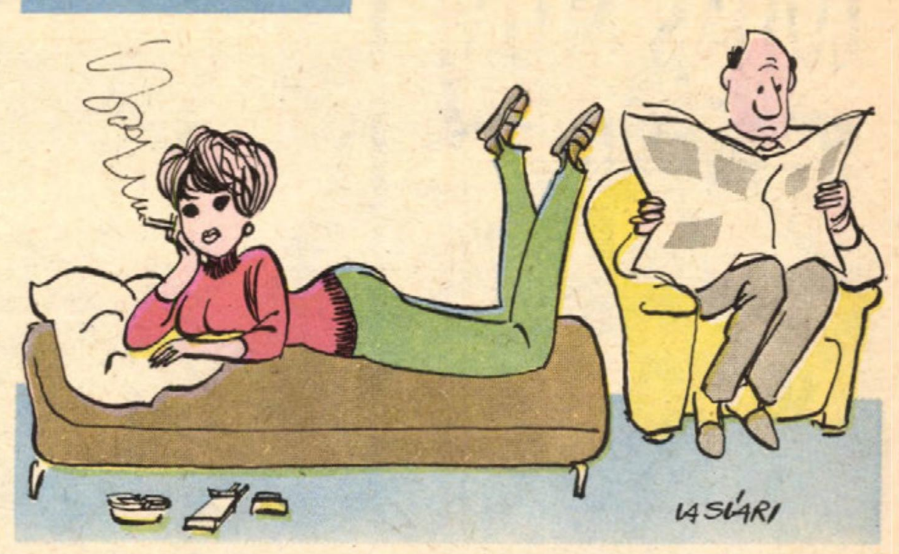
Számolgatni a napokat a kulcsátadásig.

Takács Imre:



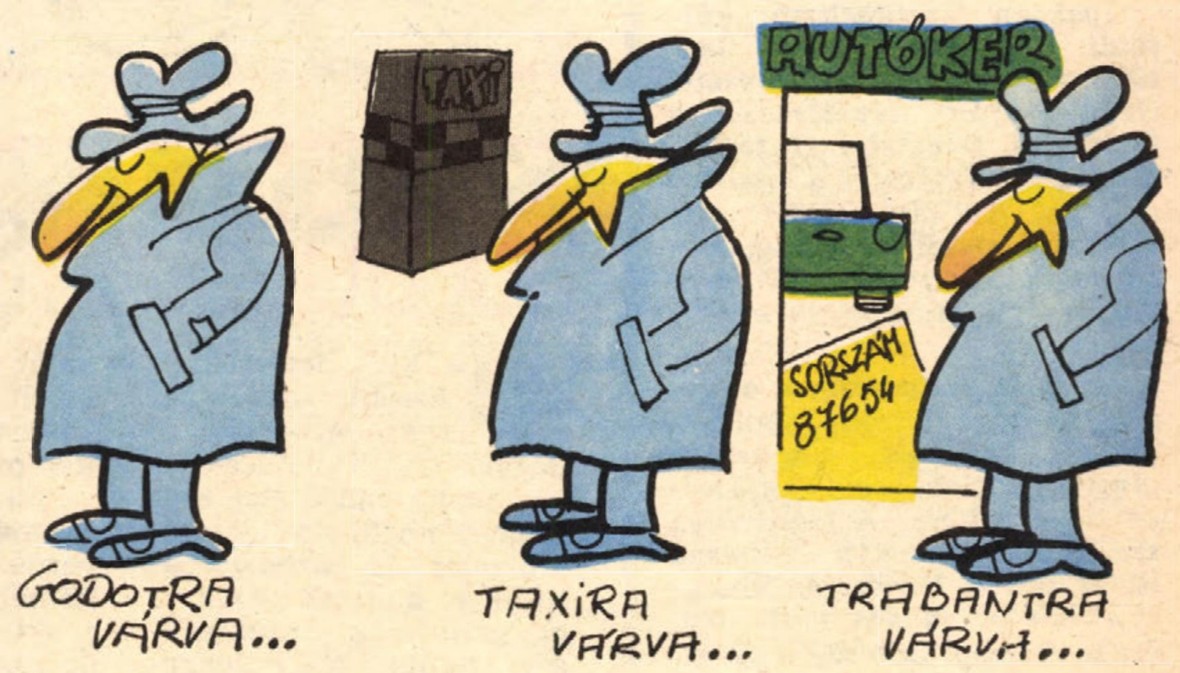
...hogy a húslevesbe a benne főtt velőscsontot is megkaphassuk!

Vasvári Anna:



Amikor már hisztizni sem érdemes.

Fülöp György:

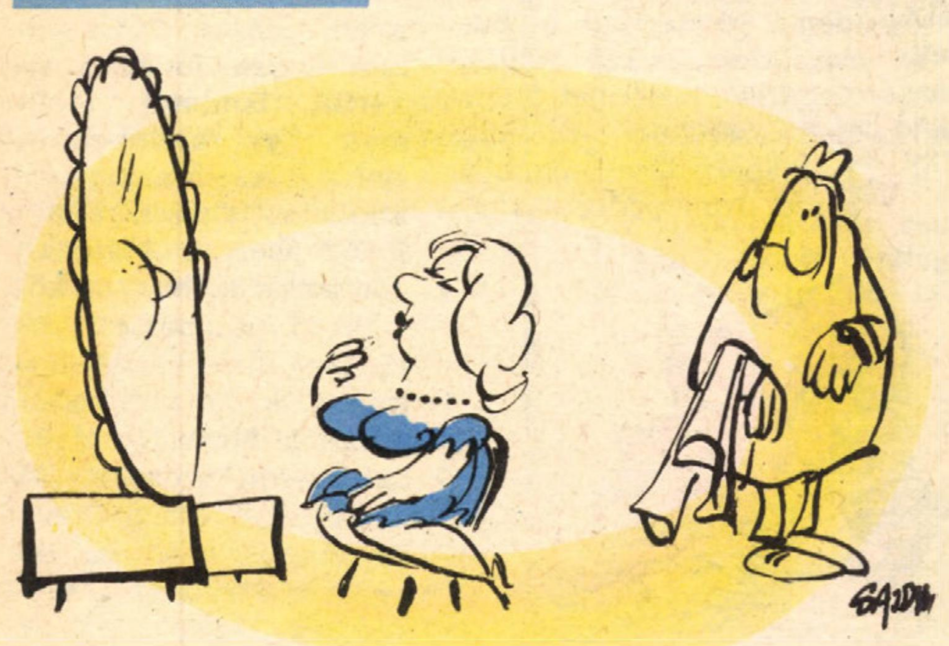


Tót Gyula:



A könnyű műfaj elismerése...

Sajdik Ferenc:



Idejében elindulni valahová.

Brenner György:



Mosoly-csekkre mosolyt kapni.

Dallos Jenő:



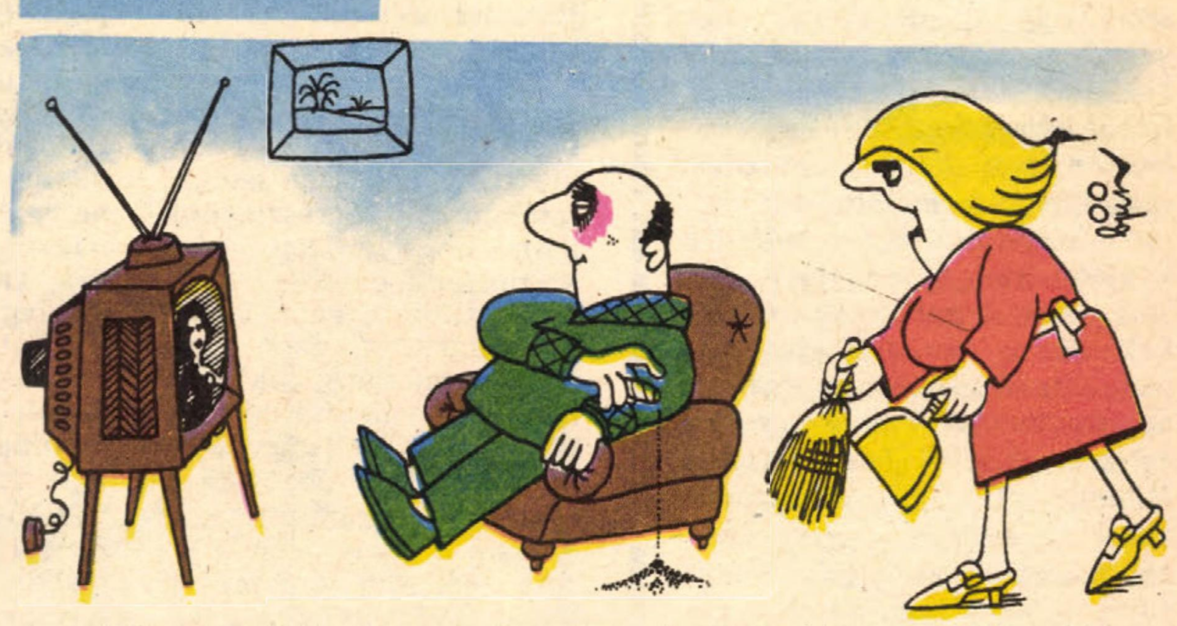
– Ez is üres...

Lehoczky István:



– És mikor lesz kapható?

Balázs-Piri Balázs:



– Mikor tanulod már meg, fiam, hogy hamutartó is van a világon?...

MEGLEPETÉS A GALOPPON

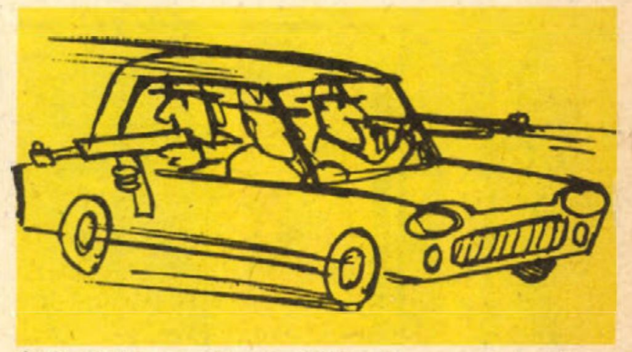


– Ez mikor nevezett be?...

Egy kis öreg naplójából

Több mint harminc éven át voltam színpadi szerző, de valahogy — és nem is tudom, miért — soha nem votlam egy véleménnyel a kritikusokkal. Pláne, ha véletlenül épp engem vágtak le. De most, habár közel húsz esztendeje már, hogy nem botorkálok a kulisszák körül, a napokban mégis csak ki tudtak hozni a sodromból. Azzal, hogy — azt mondják — minek annyi, nyugatról drága pénzen importált, úgynevezett „szorongásos" darab? Ami méghozza nem is valami jó, bunyós krimi, ahol az Angyal előbb, vagy utóbb, de feltétlenül lelöki a háztetőről a hamiskártyás játékkaszinó-tulajdonost, hanem az ember a darab, vagy a tévéfilm végén azt se tudja, hogy tulajdonképpen miért törették a frásszal egész idő alatt?

Hát majd én megmondom, kérem. Azért, hogy vegyük észre végre, hogy alapjában véve milyen jó dolgunk van! Csöpög a fejünk fölött a tető? Mi az ahhoz képest, amikor a bájos, de kissé türelmetlen angol örökösnő arzént csöpögtet a nagynénikéje esti italába? Vagy kiég a tegnapelőtt vásárolt villanykörténk? Na



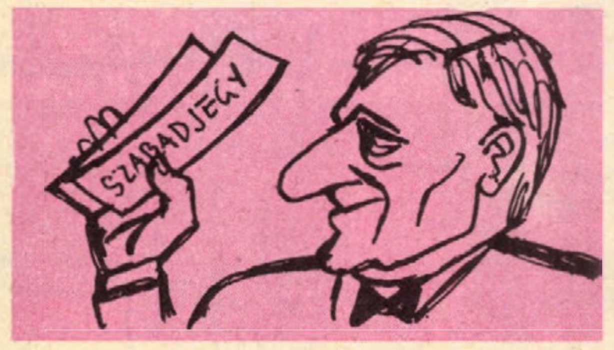
és? Hát amikor üldözik az ártatlan Bessiet a kéjgyilkosok, és a száz lóerős kocsijából kilencven lóerő egyszerre ég ki? És amikor Amerikában egy ijesztően dübörgő ételliftben nem étel közlekedik, hanem két gengszter közül az egyik írásbeli parancsra vár, hogy mikor lője le a másikat? Hát fenyeget engem ilyesmi? Dehogyis fenyeget! Mert a mi házunkban nincs is étellift. Csak emberlift van. És az nem dübörög soha!

Mert nem is jár!

Ámbár az is lehet, hogy nem ér a nevem. Nem is szabadna talán hozzászólnom semmihez, ami színház vagy ahhoz hasonló fogalom. Mert — ahogy mondai szokás — „az én időmben" egész más volt a helyzet. Nem volt se állami, se tanácsi támogatás, színházjegy-bérlők se nyüzsögtek, egyszóval, ha nem tetszett egy darab, akkor üres maradt a nézőtér. Ha csak ki nem tömték. Színházi nyelven: „vattázták". Mint egy tömött vállú kabátot. Szabadjegyes közönséggel. De, sajna, ez se volt mindig célravezető megoldás. Egyszer azt kérdeztem a harmincas évek egyik, felejthetetlen humorú színigazgatójától:

— Mond, Géza bácsi: hogy megy az új operett?

— Mi az, hogy megy? — kesergi. — Akkorát bukott, hogy minden felvonás után új szabadjegyeket kell kiosztani.



Ilyen körülmények között csak a csodába lehetett reménykedni. És volt is ilyen csoda. A tenyészállatvásár. Arra ugyanis tömegesen jöttek fel a jó vidékiek, akiknek a nagy többségét korántse a vásár érdekelte, csupán a jóságos MÁV által erre az alkalomra kibocsátott kedvezményes vasúti jegy, amellyel egyrészt a fővárosi rokonaikat látogathatták meg, másrészt megtapsolhatták a színházakban is ezt vagy amazt a kedvencüket.

De a fentiekben említett darabon még ez se tudott segíteni.

— Hát meg kell a szívnek szakadni — méltatlankodott Géza bácsi. — Nem hogy ezek a vidékiek eljönnének a színházba, hanem még a pesti rokonaikat is otthon tartják.

Mondanom sem kell talán, hogy vidéken még ritkább jelenség volt a zsúfolt nézőtér. Ilyesminek az érdekében néha már valami egészen rendkívüli szenzációt kellett kitalálni.

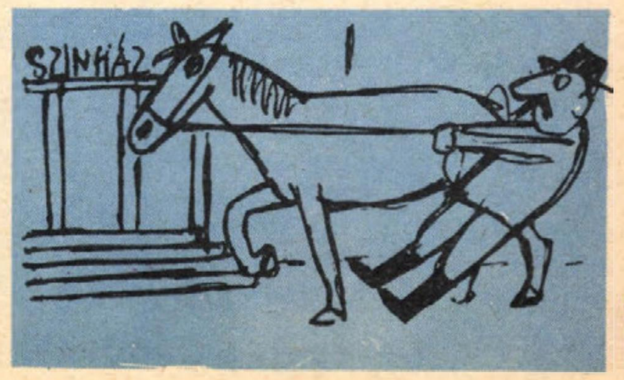
Debrecenben például egy furfangos színigazgató azt eszelte ki, hogy az új operett második felvonásában a közkedvelt naiva-primadonna lóháton jöjjön be a színpadra.

Dübörgő siker! Tomboló tapsvihar, huszonöt este egymásután! És — úgy látszik — ez nem csak a közönség és a színjátszók egyetemes örömére szolgált, hanem igencsak megtetszett annak a jámbor és sokat próbált talyigás-lónak is, amelyet e célra a művésznő alá alkalmaztak. Ugyanis ennek a derék állatnak a gazdája meglehetősen cifra átkozódások között panaszolta:

— Nappal nincs evvel a beste párával semmi baj. De akármerre hajtanám is estefelé, mindig csak a színház irányába húz. A kórság abba a makacs fejibe, nem bírok én evvel, amióta színész lett...

Úgy látszik: a színház körül egykét lónak mindig a fejébe száll a dicsőség.

Zágon István



LUDAS MATYI emlékkönyvébe



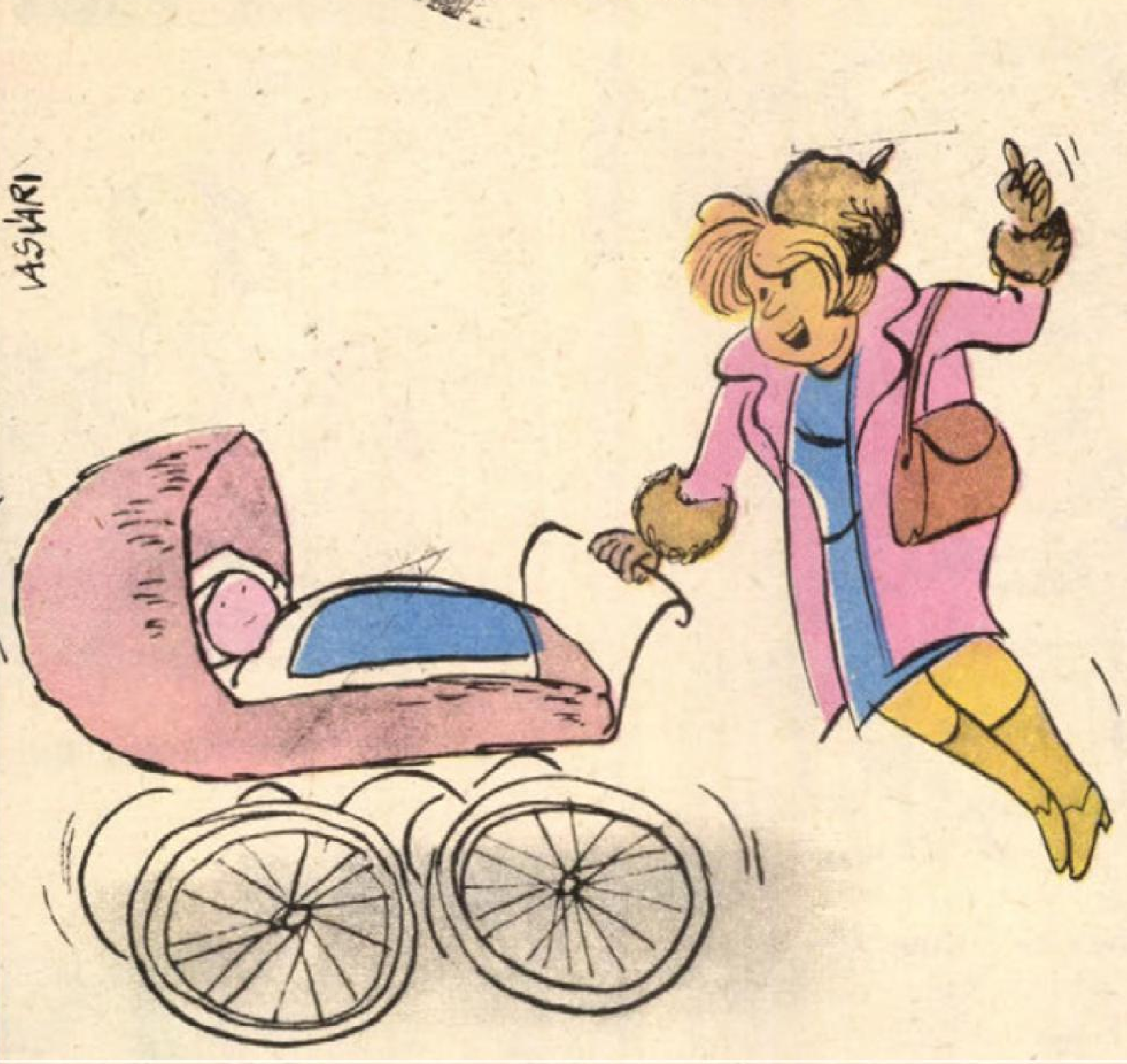
Gyakran szerepeltem külföldi tévéfelvételeknél, legtöbbször mint műsorvezető. Néha külföldi tévétársaságok budapesti felvételeinél töltöttem be a tolmács és a riporter szerepét. Két olyan esetre emlékezem, amelyek az egyenes adásoknál szerencsére csak ritkán előforduló zavarokat példázzák.

Az egyik Bulgáriában, a Napos parton történt, ahol az Arany Orpheus elnevezésű táncdalfesztivál egyik műsorvezetője voltam. A fesztiválon szerepelt egy svájci énekesnő is, akinek a bőröndje, amelyben estélyi ruhája volt, nem érkezett meg. Sikerült egy estélyi ruhát szereznem a számára. Igen ám, de az énekesnő sovány volt, a ruhát viszont egy molett bolgár énekesnő engedte át. Gombostűket szereztem, és a nagyestélyit a kétségbeesett svájci énekesnőn sok helyen letűzdeltem, így az nem lötyögött rajta. A számnak, valószínűleg a kényelmetlen, agyongombostűzött ruha miatt, csak mérsékelt sikere volt, bár elég szépen megtapsolták. Az énekesnő azonban el volt keseredve és a színpadról lelépve sírva fakadt. Éppen vigasztalni akartam, amikor ragyogó arccal jelentette az egyik rendező: „Művésznő, megérkezett a bőrönd!"

A másik egyenes adás a BBC budapesti műsora volt. Cliff Mitchell More, a BBC népszerű műsorvezetője a Citadelláról adta Londonnak a „24 óra" című műsort, amelyben Magyarországot ismertette. A felvevőgép látókörén kívül egy kottaállványra helyeztük el mondanivalójának pontos sorrendjét, hogy szavai szinkronban legyenek a felvett jelenetekkel, tájakkal. Az első percek simán teltek el, de hirtelen esni kezdett és szél kerekedett, amely a földre sodorta a papírlapokat. Cliff kétségbeesve nézte szertehulló segédeszközét és tekintve, hogy a gép ráirányult, nem is szedhette fel a papírokat. Én négykézlábra ereszkedve gyorsan felvettem a földről a feljegyzéseket, sikerült sorba raknom és a kottaállványra helyeznem. Így tudtam megmenteni a BBC adását. Még elgondolni is rossz lett volna, ha Cliff papírok nélkül a Parlament helyett a Halászbástyát és a Margitsziget helyett például Csepelt mondta volna be.

Poór Klári

ITTAS VEZETÉS



AZ ELKÉNYEZTETETT



BOLDOGSÁG SZERVIZ

Ha kell, leteszem a főesküt: az emberek nem attól boldogok vagy boldogtalanok, hogy van-e elég mosoda, megfelelő javítószolgálat, és házhoz szállítják-e a tejet. Ezek a szolgáltatások szükségesek, fontos, hogy legyenek, de mellettük számos olyan szolgáltatás hiányzik, amely nagymértékben járulhatna hozzá az emberiség boldogításához.

Ha rám bíznák, én meg is szervezném az úgynevezett „Boldogság szerviz"-t, a lakosság szolgálatában. Több részlegünk lenne, hogy minden igényt ki tudjunk elégíteni.

Létesítenék egy Csodáló szolgálatot, azon ügyfeleim számára, akiknek hiányzik valaki, aki felnéz rájuk, elismeri, és nagyra tartja őket. Ez a részleg telefonhívásra házhoz küldene egy képzett csodálószakembert, aki csekély órabérért felnézne a megrendelőre. Ámuldozna a göthösök erején, dicsérné az ostobák fényes szellemét, az x-lábúak szépívű lábát, s a gyávák rettenthetetlen bátorságát. Ha a csodálószakember jól végzi munkáját, ez az ügyfélnek önbizalmat ad, megszünteti gátlásait és kisebbségi komplexusait.

Második részlegként az Egyetértő szolgálatot szervezném meg. Ezt azok vehetnék igénybe, akiket senki nem ért meg, akinek javaslataira általában nemet mondanak. Némi felárral a meg nem értett zseniket, notórius feltalálókat és fáradhatatlan világmegváltókat is kiszolgálnánk. A részleg hívásra házhoz küldene egy Bólogató Jánost, aki mindennel egyetért, mindent helyesel, aki mindennel nagyon meg van elégedve. Gondolom, hogy e részleg szakmunkásaiban nem lenne hiány, mert történelmünk folyamán éppen eleget képeztünk belőlük.

Természetesen, kellene egy Vitatkozó szolgálat is. Ez főleg a vezető beosztásban levők részére lenne rendkívül hasznos. Velük ugyanis mindenki, mindenhol egyetért, pedig néha nekik is jól esne, ha meggyőződésük, véleményük, vagy terveik igazáért harcba kellene szállniok, ha érvelhetnének és döntésüket a viták tüzében acélozhatnák meg. A szolgálat embere mindennel ellenkezne, mindent tagadna és körömszakadtáig vitázna. Ez a szolgáltatás jelen viszonyaink között a közéleti demokráciát is fejlesztené, megfelelő edzési lehetőséget biztosítana arra az időre, amikor ez a demokrácia mindennapos gyakorlatává válik. A közéleti demokrácia elterjedésével ez az üzlet elveszíti ügyfeleit, de azért én mégis megszervezném, mert néhány évre még látok benne perspektívát.



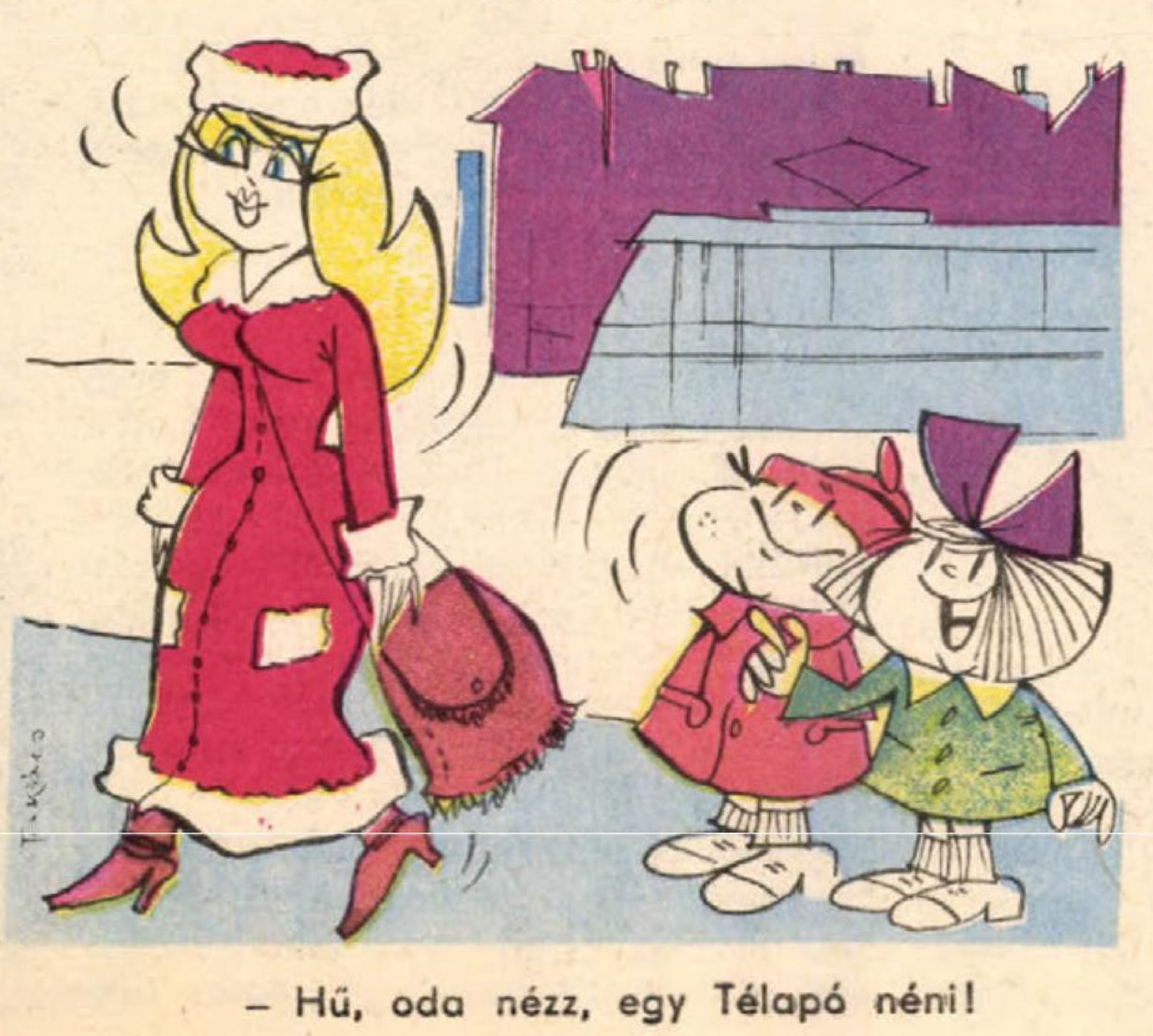
Bőven lenne ügyfele a Lelki szemetesláda szolgálatnak is, mely meghitt és titoktartó barátokat közvetítene. Nekik bizalommal el lehetne mondani a titkokat, lelki nyavalyákat, melyeket társadalmi munkában alkalmazott barátaink, már aznap tovább pletykálnak. Jó szolgálatot tenne a részleg azáltal is, hogy embereinek el lehetne mondani mindazon pletykákat és titkokat, melyek úgy jutottak birtokunkba, hogy nem szabad továbbadni.

Nagy forgalmat bonyolítana le a Villámhárító szolgálat is. Ha az embert sérelem, megaláztatás éri, rendszerint keres valakit, akin dühét, keserűségét levezesse. E célra ez a részleg béketűrő bűnbakokat szállítana házhoz. Mire a hivatalában igazságtalanul legorombított, megszégyenített férfiú, a szerelmében csalódott lány vagy asszony, a megbukott színész, a sikertelen színpadi szerző hazatér, az előszobában várja szolgálatunk kiválóan képzett szakembere, akit legorombíthat, akivel kötekedhet, és akibe — némi felár ellenében — akár bele is rúgdoshat.

A „Boldogság szerviz" társadalmi jelentősége felmérhetetlen. Harmonikussá tenné a családi életet is azáltal, hogy mindezen szolgáltatásokat a jelen helyzetben főként az asszonyok vállalják, harmadik, negyedik, vagy ötödik műszakban. Ha ezen terheket átvállalnánk tőlük, talán könnyebben viselnék el, hogy az egyéb szolgáltatások — mosoda, olcsó étterem, gyorsjavító szolgálat — nem ritkán hiányoznak.

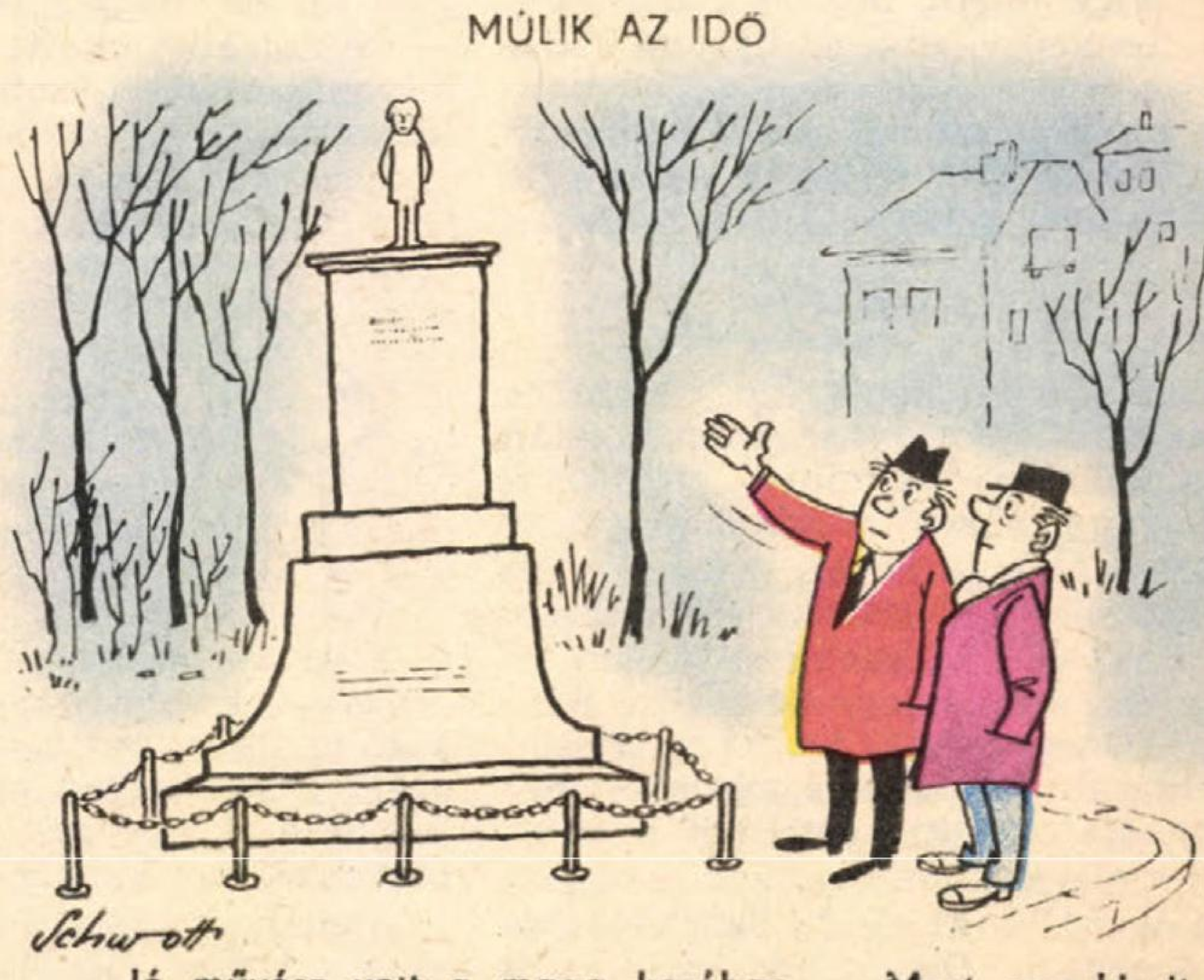
Ősz Ferenc

DIVATHÖLGY



– Hű, oda nézz, egy Télapó néni!

MÚLIK AZ IDŐ

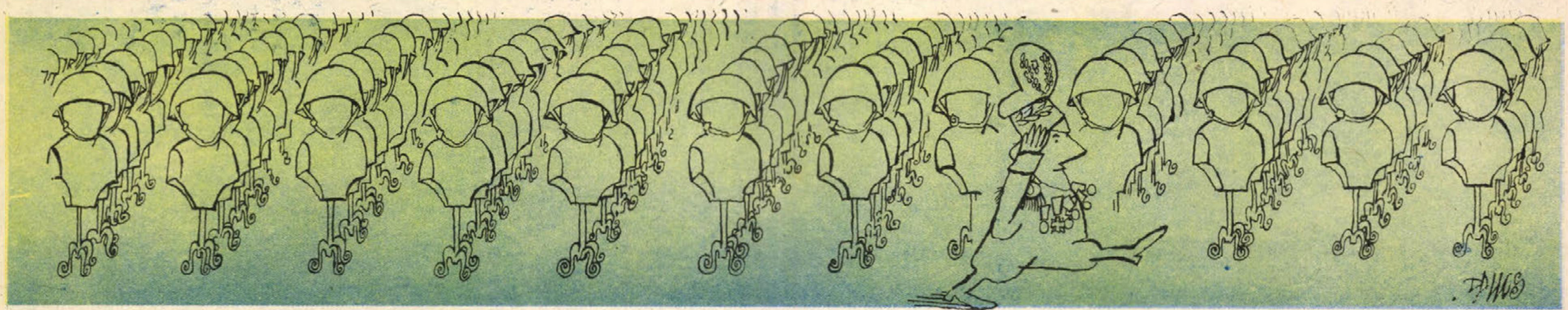


– Jó művész volt a maga korában ... Most egy kicsit újraértékelték.



BRENNER

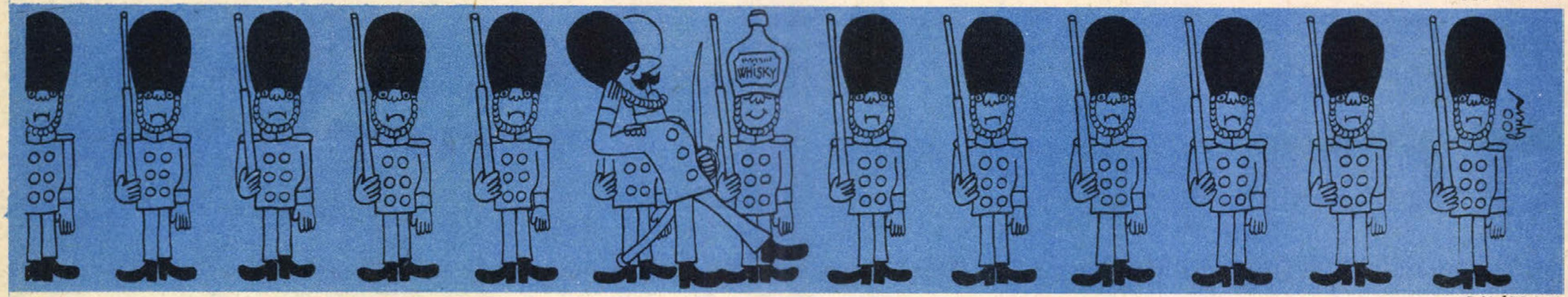
PARADÉ • PARADÉ • PARADÉ • PARADÉ • PARADÉ • PARADÉ • PARADÉ • PARADÉ • PARADÉ • PARADÉ



DALLOS



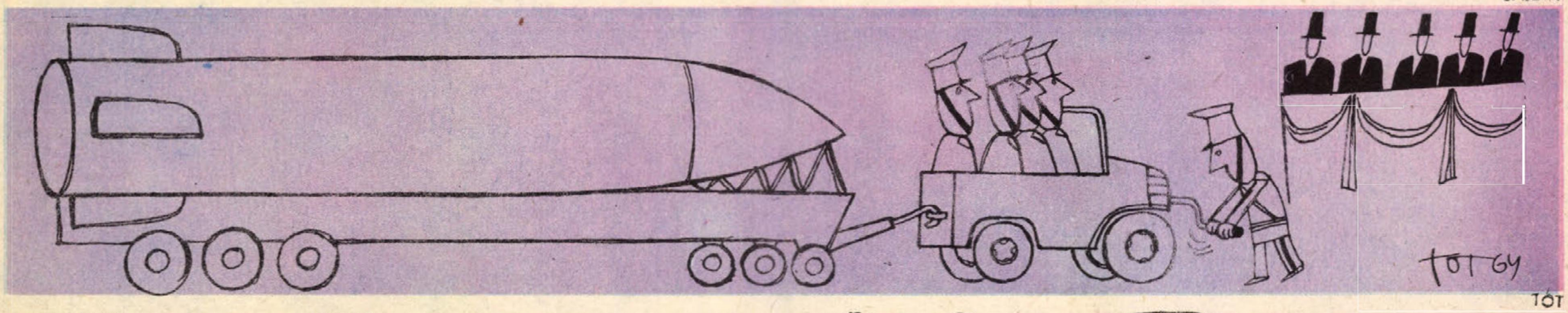
SZÜR-SZABÓ



BALÁZS-PIRI



SAJDIK



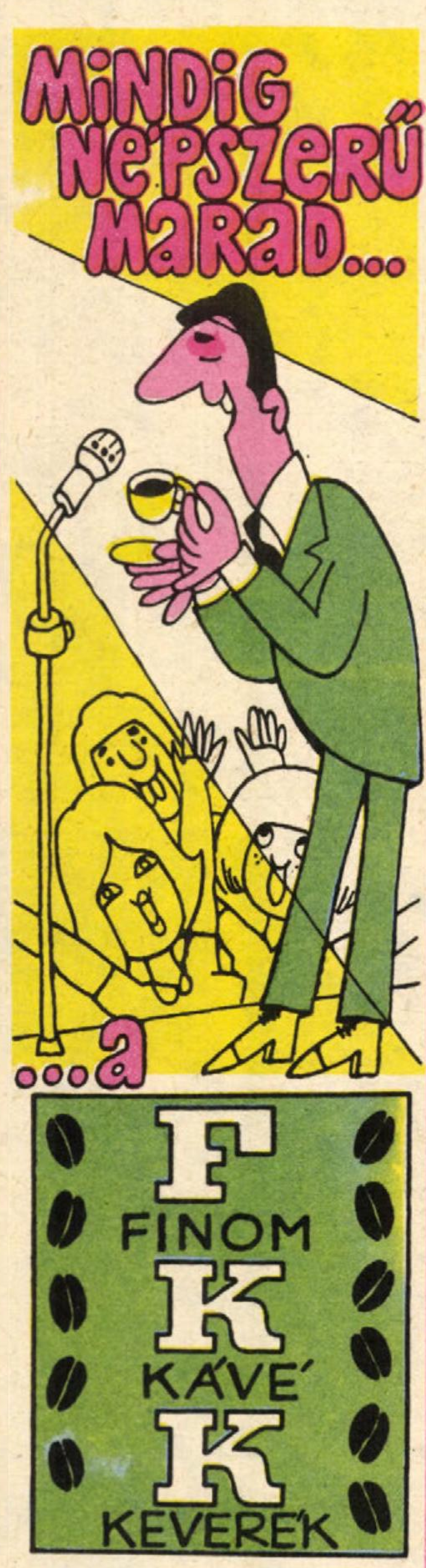
TÓT

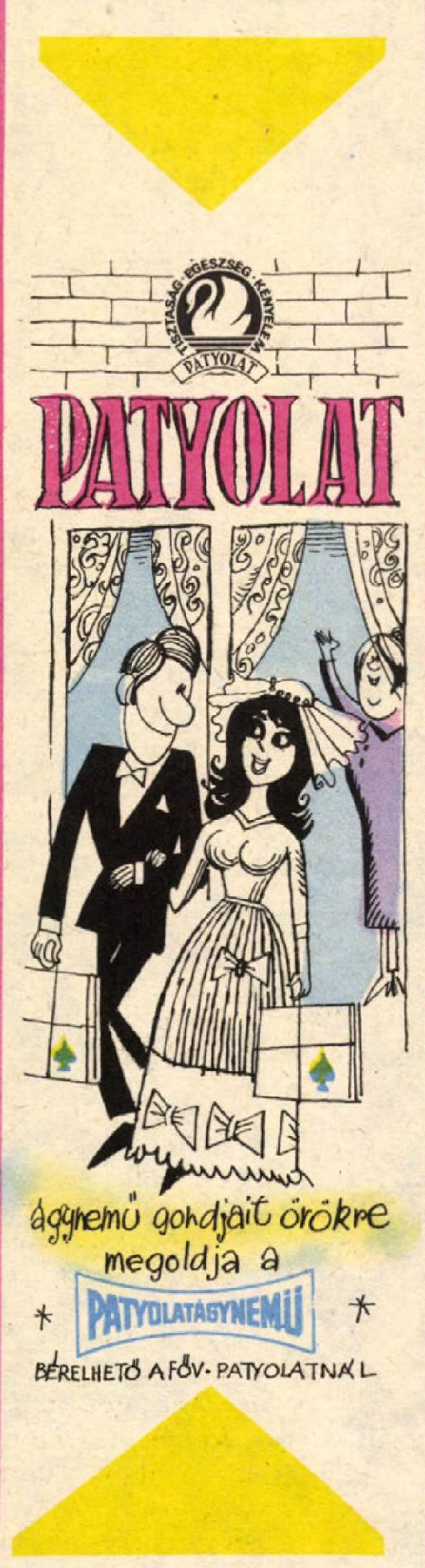


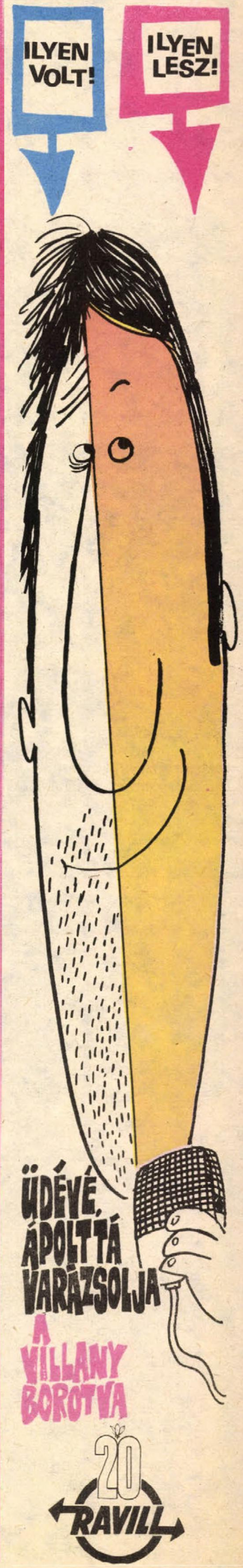
HEGEDŰS


HÁZTARTÁSI BIZTOSÍTÁS!

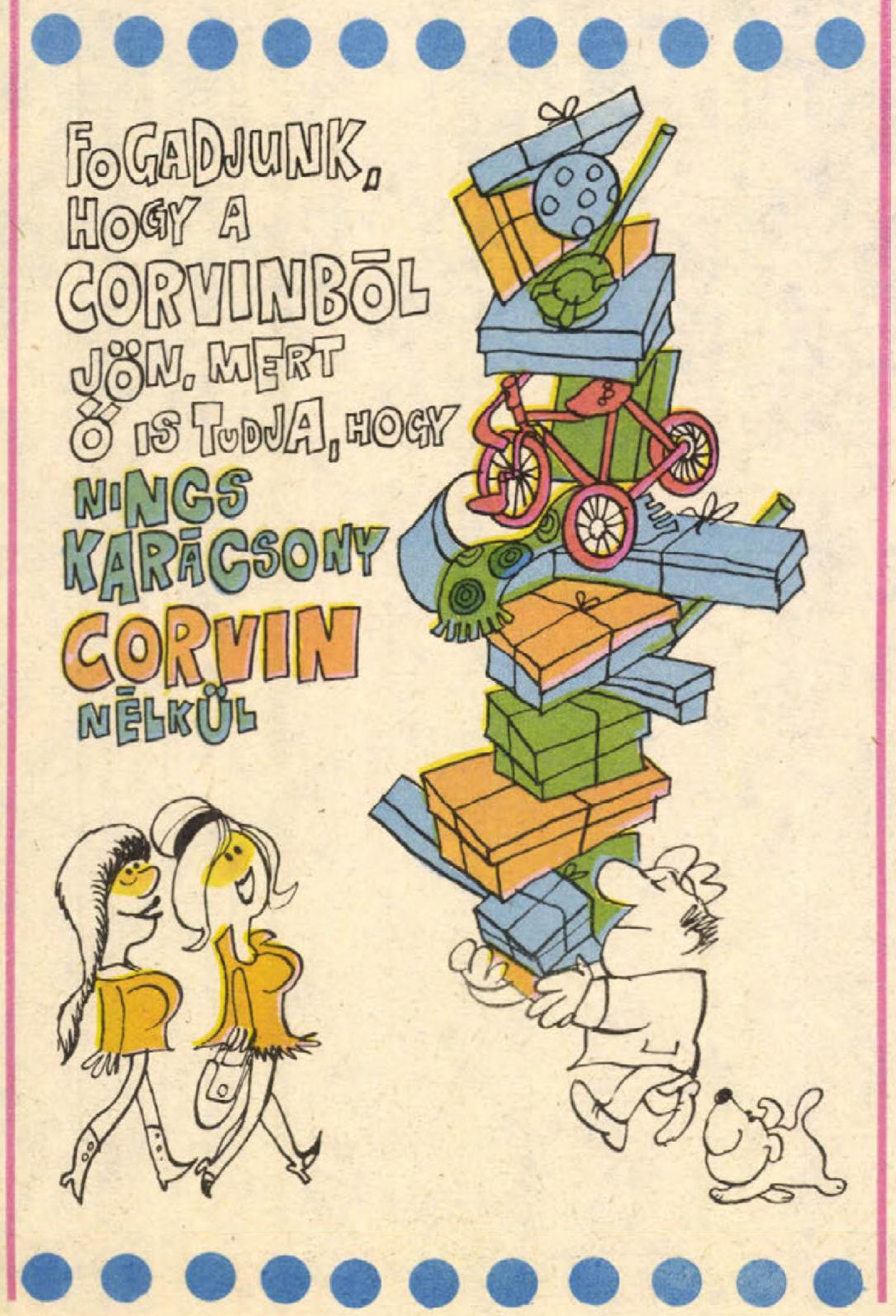

Nem kell hozzá komputer, hogy kiszámítsuk a VÁGOTT BAROMFI előnyeit
KIADÓS FINOM KÖNNYŰ


MINDIG NÉPSZERŰ MARAD...
...a
F FINOM
K KÁVÉ
K KEVERÉK


PATYOLAT
ágynemű gondjait örökre megoldja a
PATYOLATÁGYNEMŰ
BÉRELHETŐ A FŐV. PATYOLATNÁL


ILYEN VOLT!
ILYEN LESZ!
ÜDÉVÉ, ÁPOLTTÁ VARÁZSOLJA A VILLANY BOROTVA
20
RAVILL


higgye el, Mancika, a női szépség MODERN BÚTOROK között hat igazán!
bubiv
BUDAPESTI BÚTORIPARI VÁLLALAT
TÖRV. VÉD.


FOGADJUNK, HOGY A CORVINBÓL JÖN, MERT Ő IS TUDJA, HOGY NINCS KARÁCSONY CORVIN NÉLKÜL

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.



Jó víznek nem kell cégér?

(A kispesti Bugac vendéglő falán észlelte Borsi Albert)



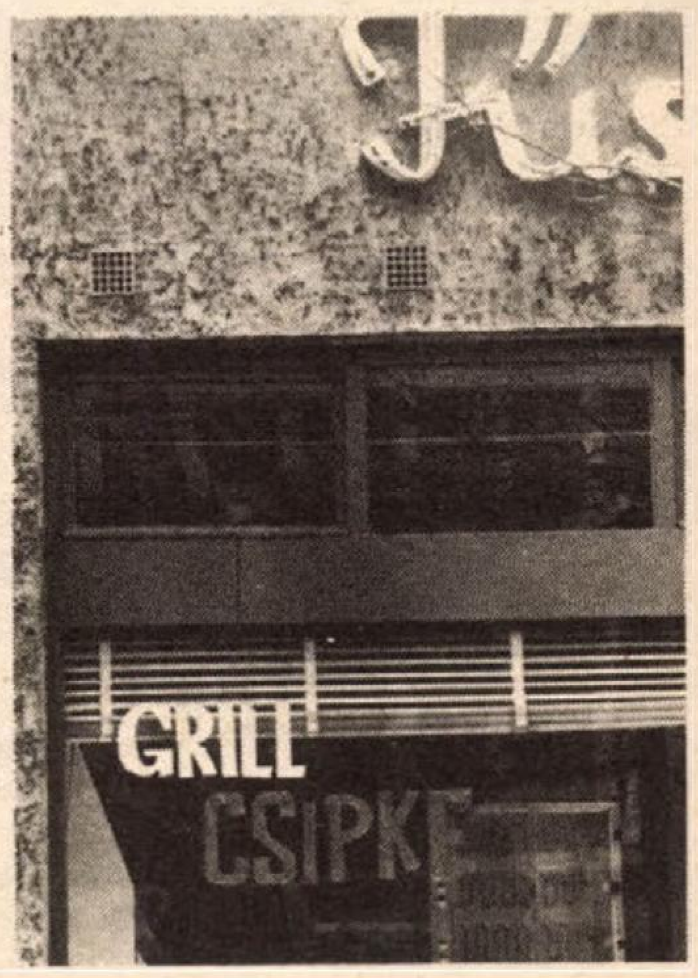
Ami biztos, az biztos...

(Érden fotózta Szegedi Károly)



Lassan zárj, tovább élsz

(Az egri várban fényképezte Tari Gellért)



Grillcsipke? Tetszik tudni mi ez? Konyhaművészet '71

(A XXI., Rákóczi út 61. sz. bolt kirakatában fényképezte Buday Tibor)

A ROKKA

A Skoda vagy száz métert bukdácsolt a gidres-gödrös úton, akkor Sejde Benő, a tisztességben megőszült mérnök, így szólt ifjú feleségéhez, Ildikóhoz:

— No, most szépen visszafordulunk, kisangyal.

— Valami baj van? — kérdezte az asszonyka.

— Egyelőre nincs, de még ötven méter és törik a tengely, az fix — mondta tárgyilagosan a mérnök, majd felsóhajtott: — Miért kellett nekünk idejönni, mondd, miért? Olyan rokkát csináltatok neked, hogy...

— Értsd meg, hogy nekem valódi rokka kell, olyan eredeti antik — sipította Sejdéné.

A Skoda hát nekiveselkedett ismét a hepehupának, és bakkecskét megszégyenítő szökellésekkel bezötykölődött a hőn óhajtott falunak, Rozzantfalvának a főterére.

— Rokka nálunk? — nevetett az atyafi, akit Sejde megszólított. — Minek néz minket az úr?

— Jó, jó, de talán akad a padláson a limlom között.

— Az én padlásomat rég kipucolták a pesti urak, még a törött csuprokat is elhordták, hanem Kócos Balogh Juli néninél talán...

Kócos Balogh Juli néni Sánta Dinnye Béni bácsiékhoz küldte őket, ő meg Ferde Simon Gizáékhoz.

Végül Söprűs Kiss Bálintné fölvitte a Sejde házaspárt a padlásra, és ott előszedett a kukorica csuhéj alól egy ócska kerekes tákolmányt.

— Ez az! — sipította lelkesen Ildikó, és keblére ölelte a koszos, penészes, csupa pókháló rokkát, s odasúgta férjének. — Látod, ez igen, ez valódi!

— Hát, néném, megvennénk ezt az ócskaságot — fordult Sejde Söprűs Kiss Bálintnéhoz —, még pénzt is adunk érte, maga pedig megszabadul tőle. Itt csak foglalja a helyet.

Hajh, hajh! — sóhajtott az asszony —, most jut eszembe szegény öreganyám, az isten nyugosztalja. Jaj, dehogy adom el ezt az emléktárgyat, dehogy.

Szó szót követett, ajánlat, ajánlatot, végül hatszáz forintért megkapták Sejdéék az ócskaságot. Ildikó kimondhatatlanul boldog volt, s felváltva csókolgatta hol galambősz férjét, hol a penészes rokkát.

Sötét este volt, mire a Skoda kidöcögött a műútra. Robogott is a kocsi vagy három kilométert, de akkor lassított, majd megállt. A mérnök úr pillanatok alatt megállapította, hogy kifogyott a benzin. Kiállt hát az út szélére, és alig egy óra múlva megállt csüggedt integetésére egy ütött-kopott autó. Sejde csodálkozva ismerte föl a volán mellett Bezzeg Flóriánt, aki valamikor náluk dolgozott a gyárban, mint lakatos.

— Mit keres erre, a mérnök úr, ahol a madár se jár? — kérdezte Bezzeg bácsi.

— Hát csak kirándultunk egy kicsit, he-he... — mondta Sejde — és elszámítottuk magunkat. Kifogyott a benzin.

— Értem, értem — hunyorított cinkosan az öreg.

— Hogy-hogy nem jár be, Flóri bácsi, a havi ötért már két éve? — kérdezte Sejde, miközben a kölcsön benzinnel itatta a kocsiját.

— Hát — pislogott hamiskásan az öreg lakatos —, jobb nyugdíjkiegészítést találtam. Készítek ócska fából még ócskább rokkákat, ha tetszik tudni, mi az... Elviszem ide Rozzantfalvára, ahol bizonyos Söprűs Kiss Bálintné fölviszi a padlásra, eldugja a kukorica csuhéj alá és eladja a bolond pestieknek...

Sólyom László

ÜNNEPEK ELŐTT



– Mennyi is a megtakarított dugipénzem?...

REPREZENTATÍV ÉTTEREM



– Ide szúrjon, ha ez igazi kaukázusi saslik!...

CSÖKÖNYÖS ESERNYŐ



IMPORT HUMOR

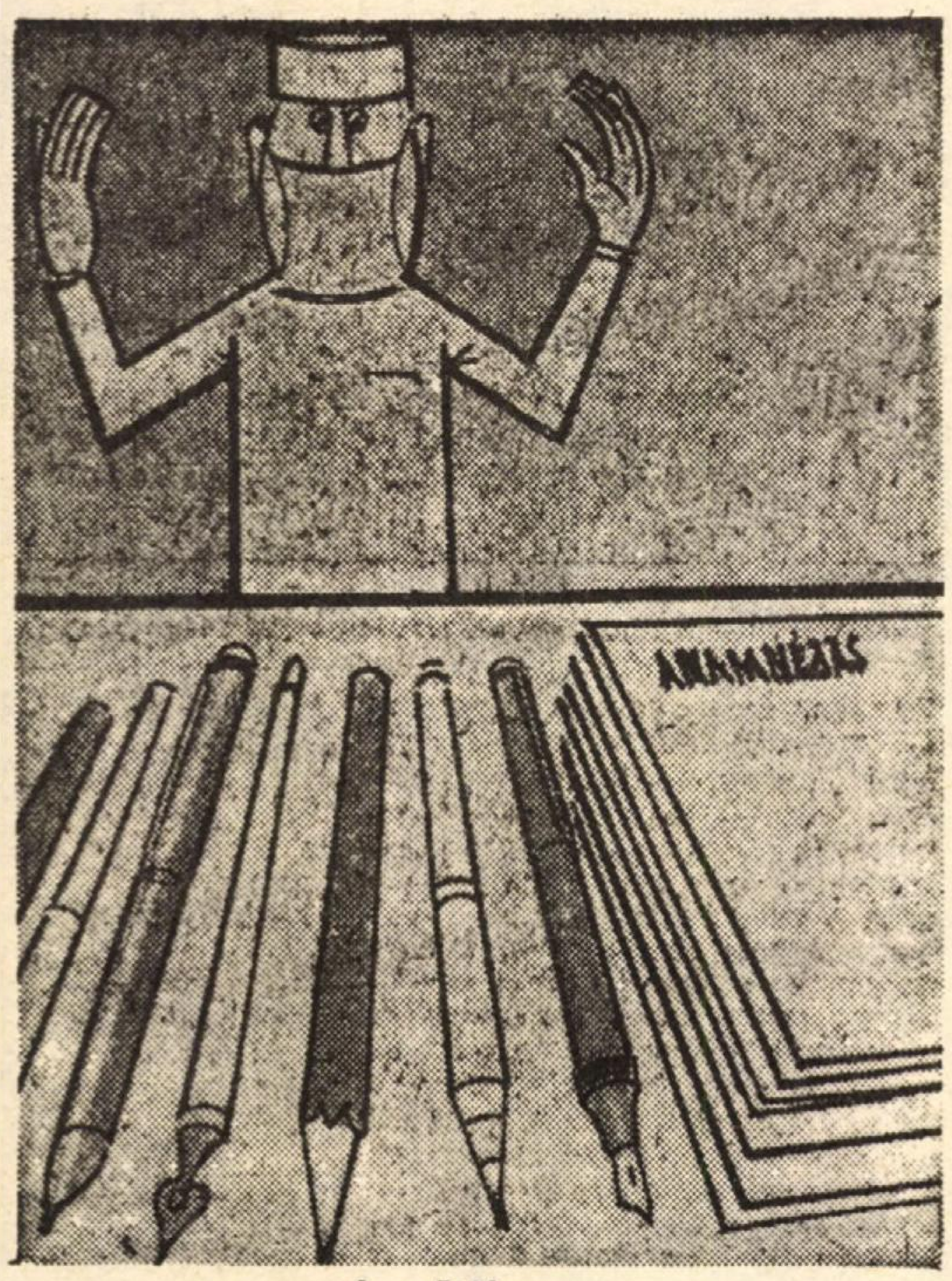
(RAJZOK A SZÓFIAI „SZTRSEL"-BŐL)

ÉTKEZÉS ELŐTTI FOHÁSZ



– Nekem is hozzon!...

SOKAT ADMINISZTRÁLNAK AZ ORVOSOK



A műtőben...

MÚZSA-TÖRTÉNET



CARLO MANZONI:

A pipázó béka

Szereplők: Egy hölgy, egy férfi, Veneranda úr.

VENERANDA: Bocsánatot kérek, asszonyom, nem látott erre egy békát, pipával a szájában?

HÖLGY: (elképedve) Tessék? Mit kérdezett?

VENERANDA: Hogy nem látott-e erre egy békát, pipával a szájában?

HÖLGY: (iszonyú félelemmel a hangjában, mintha őrülttel volna dolga) Nem... Dehogy... És tudtommal a békák nem is dohányoznak... Én legalábbis még nem láttam pipázó békát...

VENERANDA: (higgadtan állapítja meg) Én sem!

HÖLGY: (méltatlankodva) No hát akkor meg... mért kérdezte ezt tőlem?

VENERANDA: Mert igen különös lett volna, ha azt válaszolja nekem, hogy látott errefelé egy békát, pipával a szájában! Talán nincs igazam? Ha azt felelte volna, csupán két eset lehetséges: hogy maga, hölgyem, vagy megrögzött hazudozó, vagy egyszerűen őrült!

HÖLGY: (magából kikelve) Hogy mer engem sértegetni?

VENERANDA: Én ugyan nem sértegetem kegyedet! *(egy arrafelé sétáló férfihez)* Bocsánatot kérek, uram, ha valaki azt mondja, hogy látott errefelé egy békát, pipával a szájában, az ugyebár megrögzött hazudozó vagy egyszerűen őrült?

FÉRFI: (megborzongva és menekülve kiáltja) Hű, de mennyire! Egy biztos, hogy nem én vagyok a béka!

HÖLGY: (csökönyösen) Csakhogy én nem mondtam magának, hogy láttam errefelé egy békát, pipával a szájában!

VENERANDA: (türelmetlenül) Ugyan ki állítja azt, hogy kegyed ilyesmit mondott? És még neki áll följebb! Ilyen marhaságokkal feltartja itt az embert... elrabolja a drága idejét! No, nekem ebből elegem volt! Jó estét!

(Fordította: Végh György)



AZ UTOLSÓ TANULSÁG

Mindjárt megismertem, fekete, csatos bársonynadrágot viselt, hegyesorrú lakkcipőt.

— Don Juan! — kiáltottam örömmel — Nem akarok hinni a szememnek! Cimbora! Mióta nem láttuk egymást?

— Mióta is? — tűnődött Juan, miközben komótosan lehúzta hosszú vívókesztyűit, hogy megöleljük egymást — tíz éve? Vagy tizenkét éve?

— Úgy ám! — mondtam — vagy tizenöt! De te semmit sem változtál, ördög vigyen el, epekednek még a lányok utánad?

Don Juan szomorúan ingatta a fejét.

— Ne tagadd — mondtam —, nemrégen sorolta egy közös ismerős a disznóságaidat: német földön kétszáz, francia földön száz, török ötven és Spanyolországban ezer meg háromszáz.

— Mesebeszéd — mondta Don Juan, és legyintett —, az igazság az, hogy megöregedtünk. Már vége a nagy vacsoráknak, és azért látsz itt Pesten, egyebek között, mert a Lukácsba akarok járni a derekamat áztatni.

— Oh, persze! — jegyeztem meg kajánul, mert máris két fiatal nő futott az asztalunkhoz, de nem énhozzám.

— Juan! — mondta panaszosan a szőke —, ma sincsen időd a számomra? Gyere fel hozzám este! Igazán nem szép tőled!

— Rólam nem is szólva — mondta a fekete és rajongó tekintettel nézte Don Juant. — Hűtlen kutya vagy!

— Nem vagyok — tiltakozott az én hírhedt barátom —, lehet, hogy este ráérek...

— A telefonhoz kérik! — szólt oda ekkor a pincér Don Juannak.



A két barátnő a telefonig kísérte, mozdulataikból ki lehetett találni, hogy Juanon marakodnak.

— Fogadjunk, hogy valami nő keresett! — kurjantottam vidáman, amikor visszaült az asztalunkhoz. Don Juan bólintott.

— Te is emlékezhetsz rá — mondta —, Mari volt, akinek olyan nagy, barna, macskaszeme van.

— Emlékszem. Akkor még egyetemista volt, és még te voltál beleesve, így volt?

— Így volt — mondta Juan. — Azóta férjhez ment, el is vált, és egyedül lakik.

— Akkor hát megvan az esti program?

— Igen — mondta Don Juan, és egy kicsit elszomorodott. — Megígértem neki, hogy meglátogatom. De nem fogom meglátogatni.

— Nem értem — mondtam.

— Pedig érthető — folytatta ő. — Én Don Juan akarok maradni a számára. És a többieknek is, az előbbi szőkének is és a feketének is. Ez az egyetlen útja annak, hogy Don Juan maradjak. Don Juan sikerének a titka ma az, hogy nem megy el vacsorára, sem vacsora után nem megy el! Még most sem érted?

— Valami dereng már — mondtam egy kicsit elszontyolodva.

— Tudom magamról, hogy unalmas vagyok, kedvetlen vagyok, semmi hangulatom a csevegéshez. Mi több, másegyébhez sem. Don Juanban nem csalódhatnak a nők!

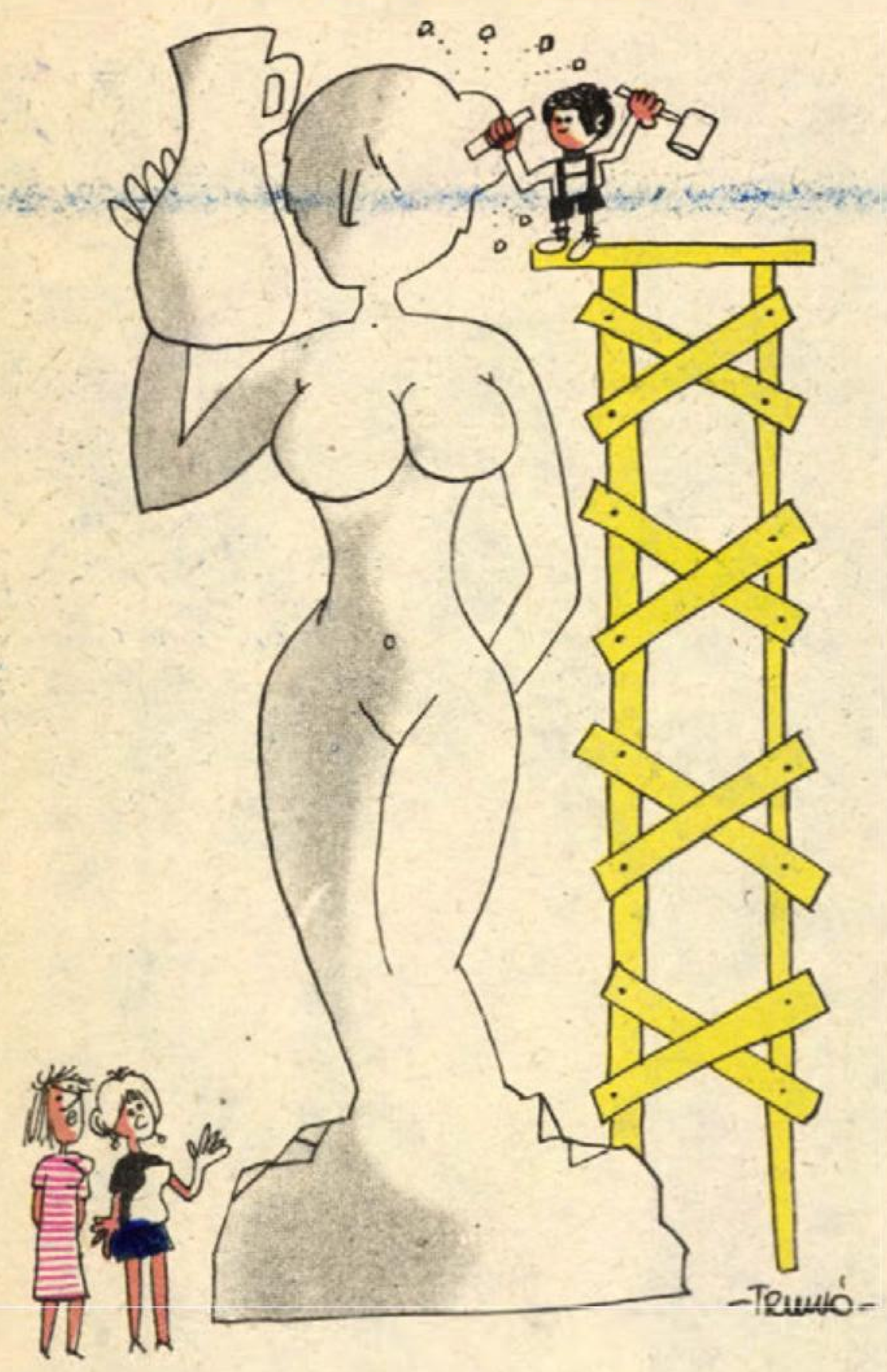
— De így is csalódnak! — kiáltottam. — Hiszen megbántod őket, becsapod őket, várnak és te nem mégy!

— Az más — mondta Juan —, várnak és azt mondják: nem kellek Don Juannak, Don Juan mást szeret megint, máshoz ment. De egy sem gondolja, hogy Don Juan este hazamegy, bevesz két kalmopirint és pasziánszozik. Értsed meg: a nők meggyűlölhetik Don Juant, de nem csalódhatnak benne!

— Igazad van — mondtam az okos cimborának. — De tudod mit? Gyere fel hozzám, sakkozzunk! Én is unom már a pasziánszot!

Somogyi Pál

EGYOLDALÚ GYEREK



– De sajnos, énekből bukásra áll...

RÉBUSZ

204. sz. rejtvényünk megfejtése:

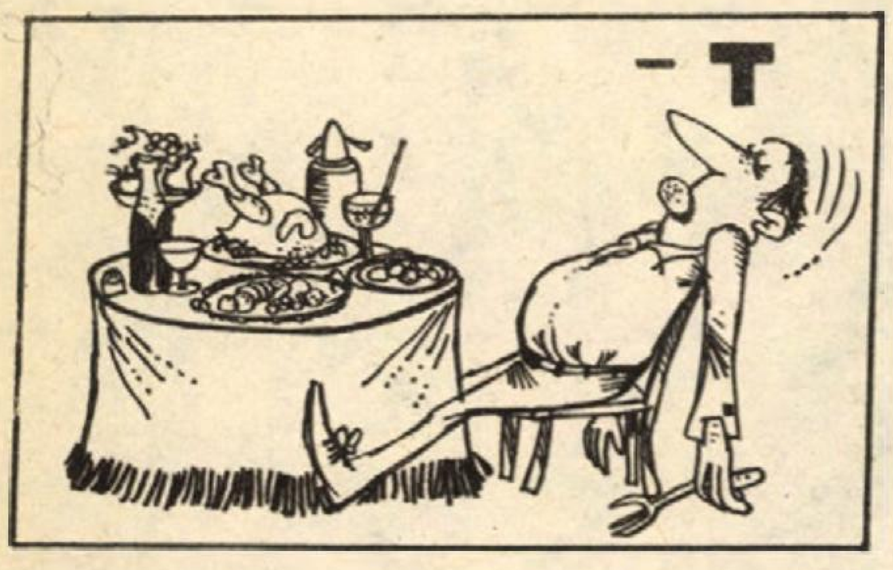
TTUUVZZXX

Vegyszer

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Kozik László, Gyöngyös, Huszár u. 13.
Deák Ferenc, Salgótarján, Rudas u. 3.
Szabó Gyula, Zagyvarékás, Thököly u. 16.

206. REJTVÉNYÜNK



A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb december 13-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

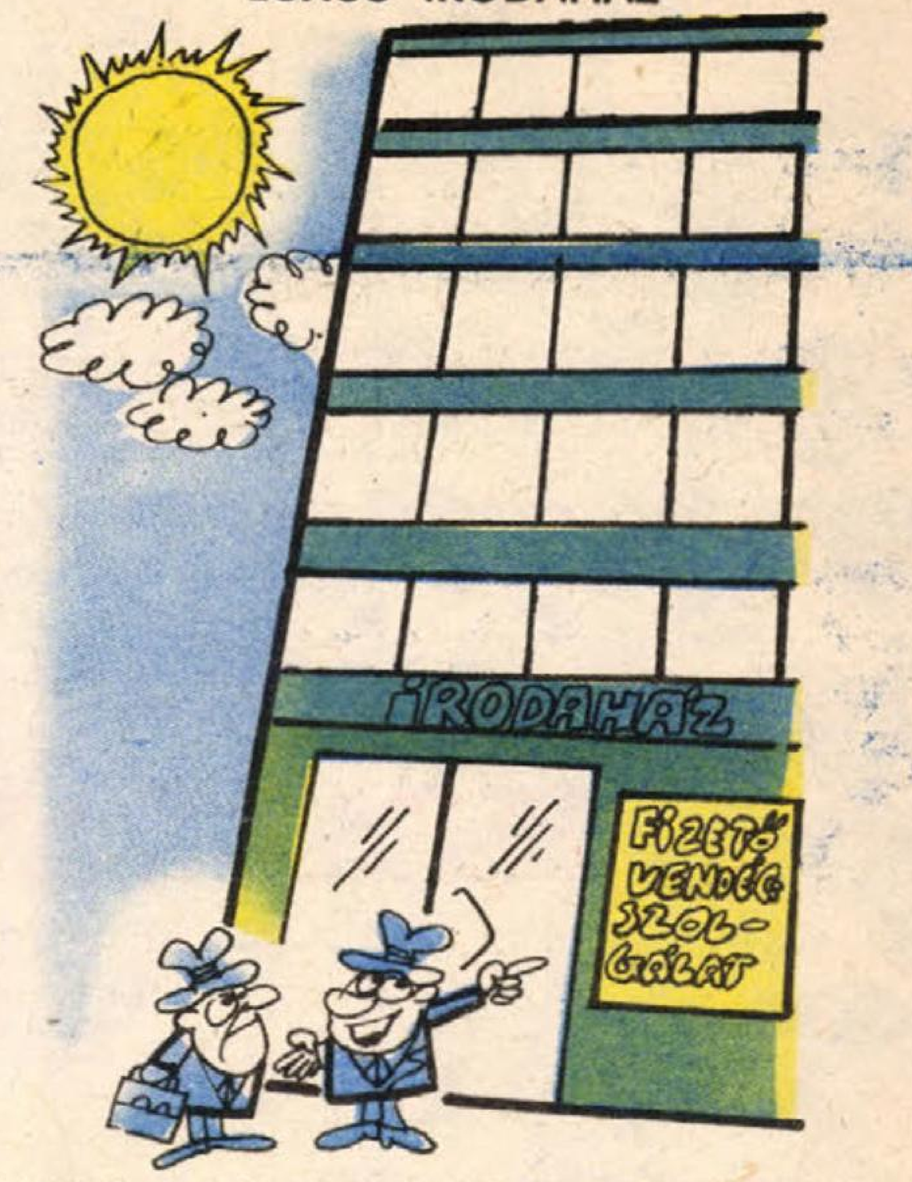
HASZNOS ÚJÍTÁS



Csendesebben vigadjunk!

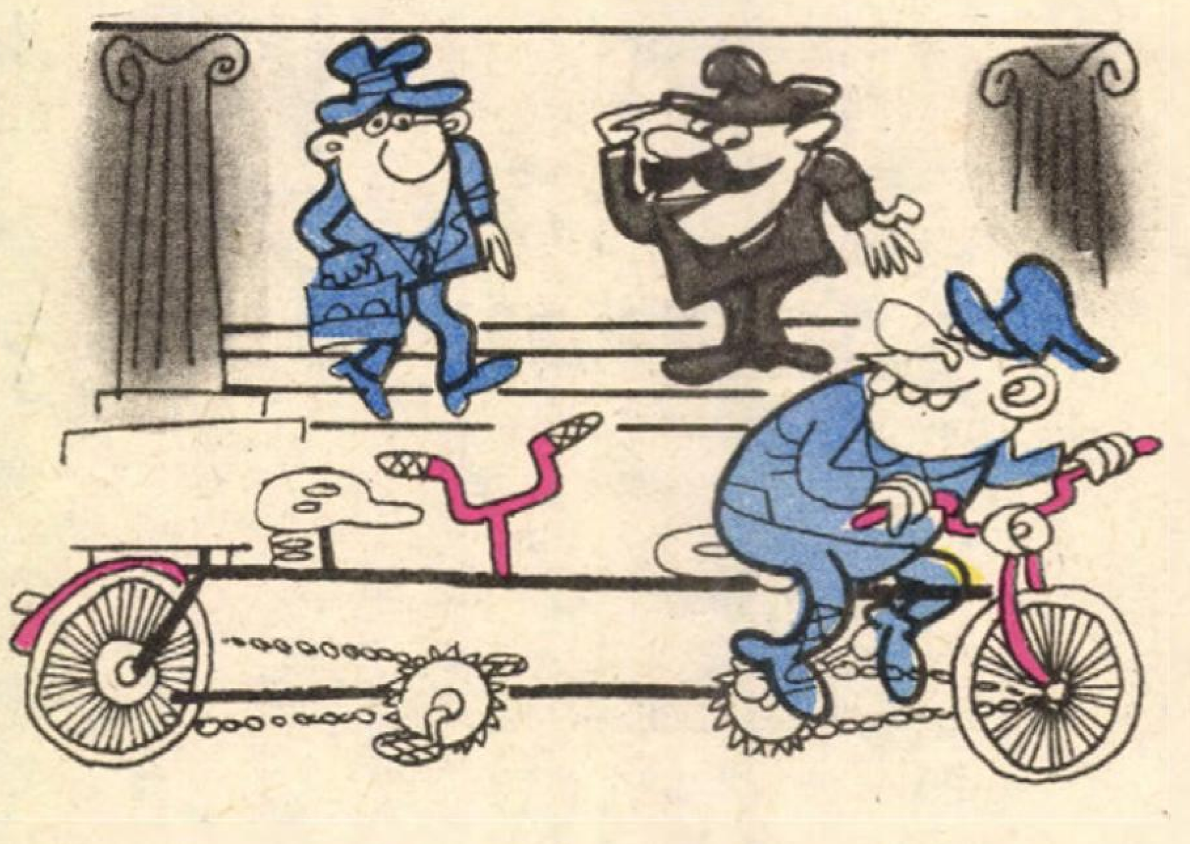
Füllöp György rajzai

LUXUS IRODAHÁZ



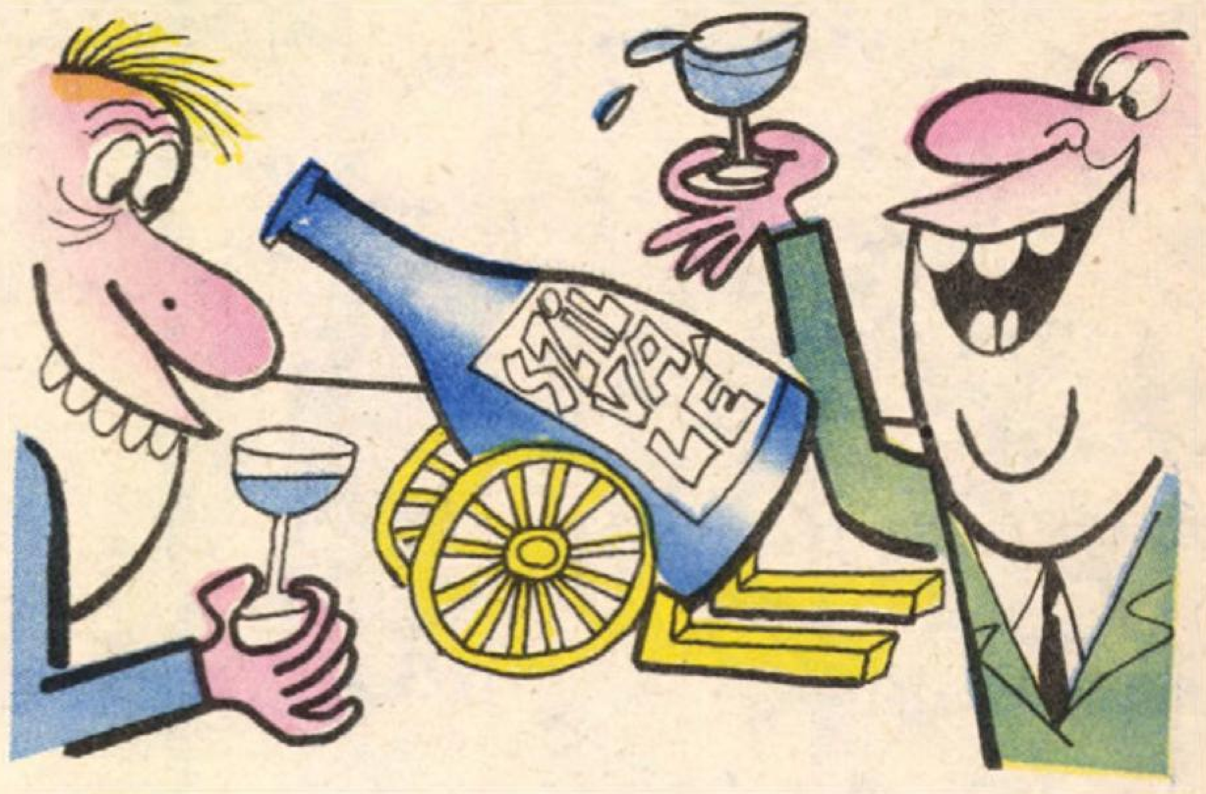
– A felső emeleteket kiadtuk az IBUSZ-nak.

PÉLDAMUTATÁS

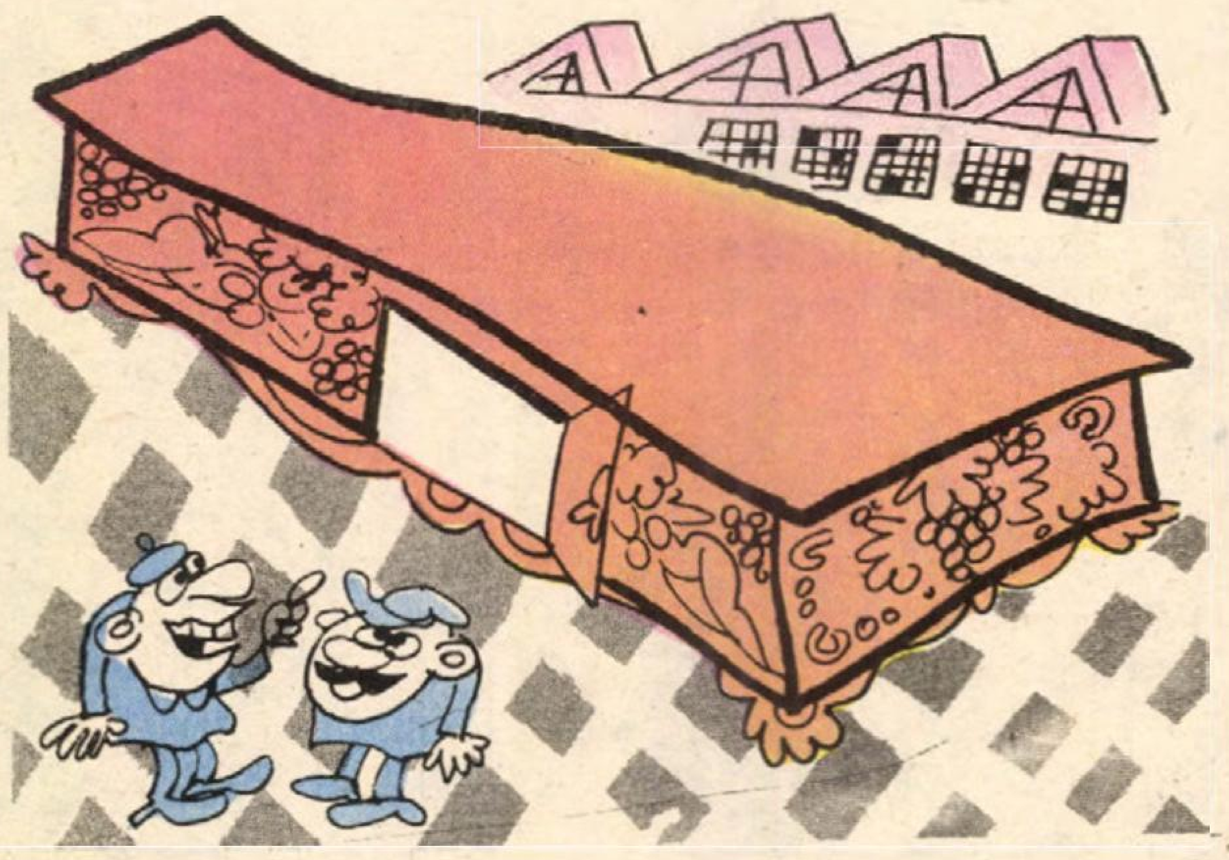


– Az igazgatói kerékpár előállott!

REPREZENTÁCIÓS ITÓKA

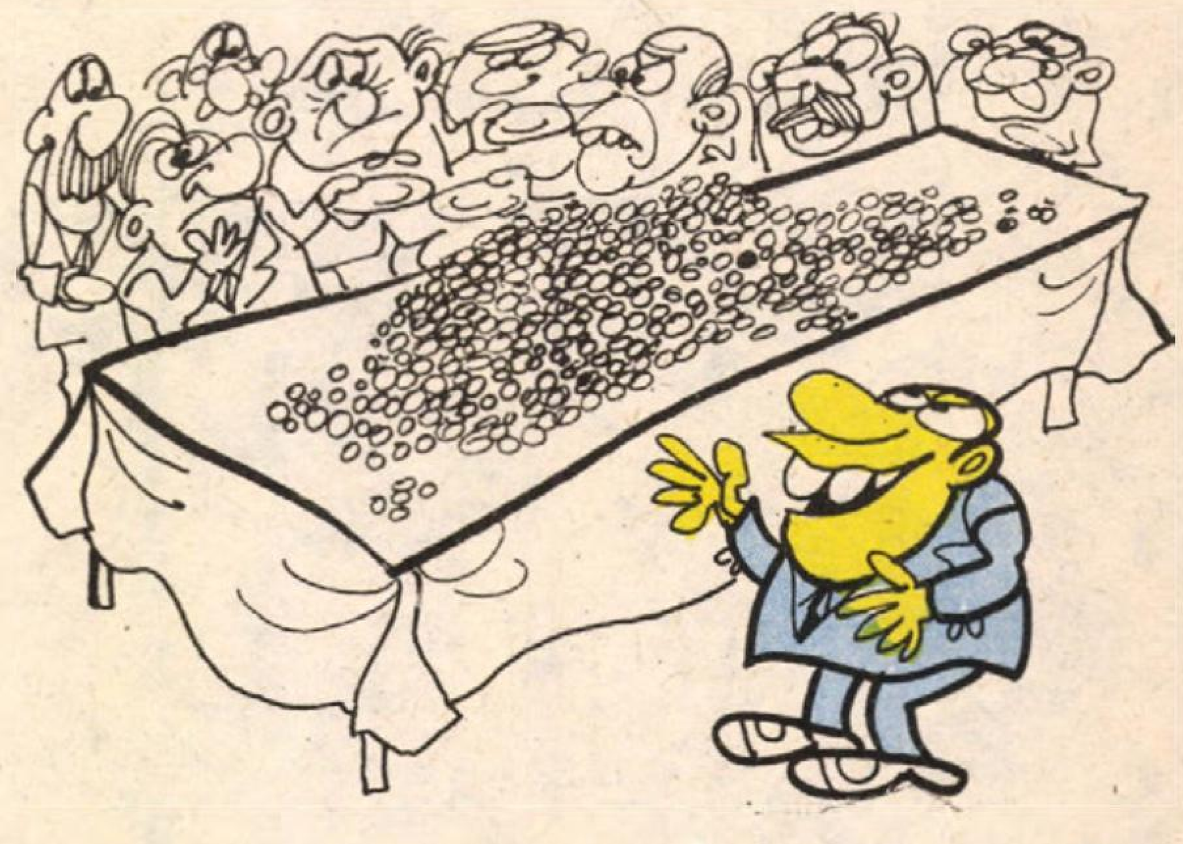


FORDULAT



– Nemrég még a vezér íróasztala volt, most munkásszállás lett belőle...

SAJTÓFOGADÁSON



– Tessék, kóstolják meg a mi finom pattogatott kukoricánkat!

SZILÁNKOK

HÍZÓKÚRA

Tíz szabad taxi várakozott az állomáson, de L. barátom mégis sopánkodott:

— Képtelen vagyok egy tehertaxit kapni. Sajnos, már csak abban férek el...

MESE

— Szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál. Három kívánságodat teljesítem — mondta a mesebeli anyóka.

A telhetetlen királylány dühösen legyintett:

— Mindössze három kívánság? Smucig kis mesebeli anyóka maga. Mondhatom, nem nagyon erőltette meg magát!

ÖNÉRZET

— A társadalmi tulajdon az nekem szent. Ezt így kívánja a becsület. Én kizárólag csak magánszektortól lopok — jelentette ki önérzetesen a tolvaj.

TELEFON

Tegnap éjfélkor feltárcsázott New Yorkból 20 éve ott élő barátom.

— Hogy vagy? — kérdezte sokezer kilométer távolságból.

— Köszönöm jól — válaszoltam —, és te?

— Megvagyok. Húsz év múlva újra hívlak, este fél 8-kor. Légy otthon. Szervusz...

SZÍVNI VALÓ

A trafikokban ma már százféle szívnivalót kaphatok. De amikor én friss levegőt szeretnék szívni!

AZ ECSERIN

— Mennyiért adja ezt a kabátot?

— 500 forint, ha komoly vevő, leengedek belőle 470-et. De esküszöm, harminc forintnál egy fillérrel sem adom olcsóbban!

SÜLTGALAMB

L. soha nem várja, hogy a sült galamb a szájába repüljön. Ugyanis növényevő. Bicsérdista.

ÖSSZEKÖTTETÉS

Brahovácz büszkén meséli:

— Autóra még nem telik. De remek összeköttetéssel szereztem már hozzá néhány pótalkatrészt.

G. Sz.

LUDAS MATYI

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában 71.4087/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

NEM LEHET RAKTÁR FŐÚTVONALON



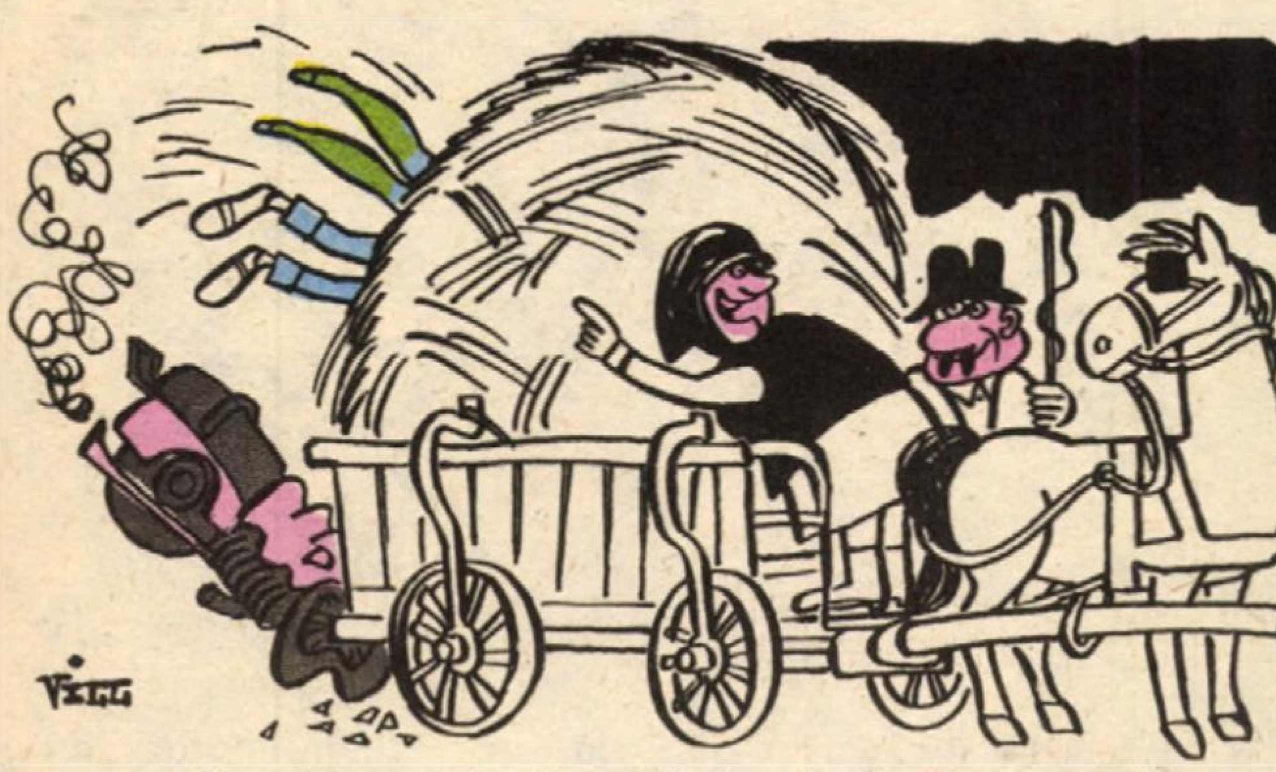
– És ha a női öltözőről levesszük a függönyt, akkor sem maradhatunk a főútvonalon?

KEZDŐ HÁZIASSZONY



– Halló! Kérem a fedőt, mert így nem tudok megfőni!

KIVILÁGÍTATLAN SZEKÉR



– Figyeld, apjuk, fiatalok lopakodtak a szalmába . . .

ZENE-RAJONGÓK FIGYELMÉBE

A Váci út elején, a Marx tér sarkán, a villamosmegálló előtt az alábbi plakátot olvastam:

> JÓZSEF ATTILA MŰVELŐDÉSI HÁZ
> XIII., JÓZSEF ATTILA TÉR 4.
> MINDEN VASÁRNAP TÁNC
> ZENE:
> **GESAROL EGYÜTTES**

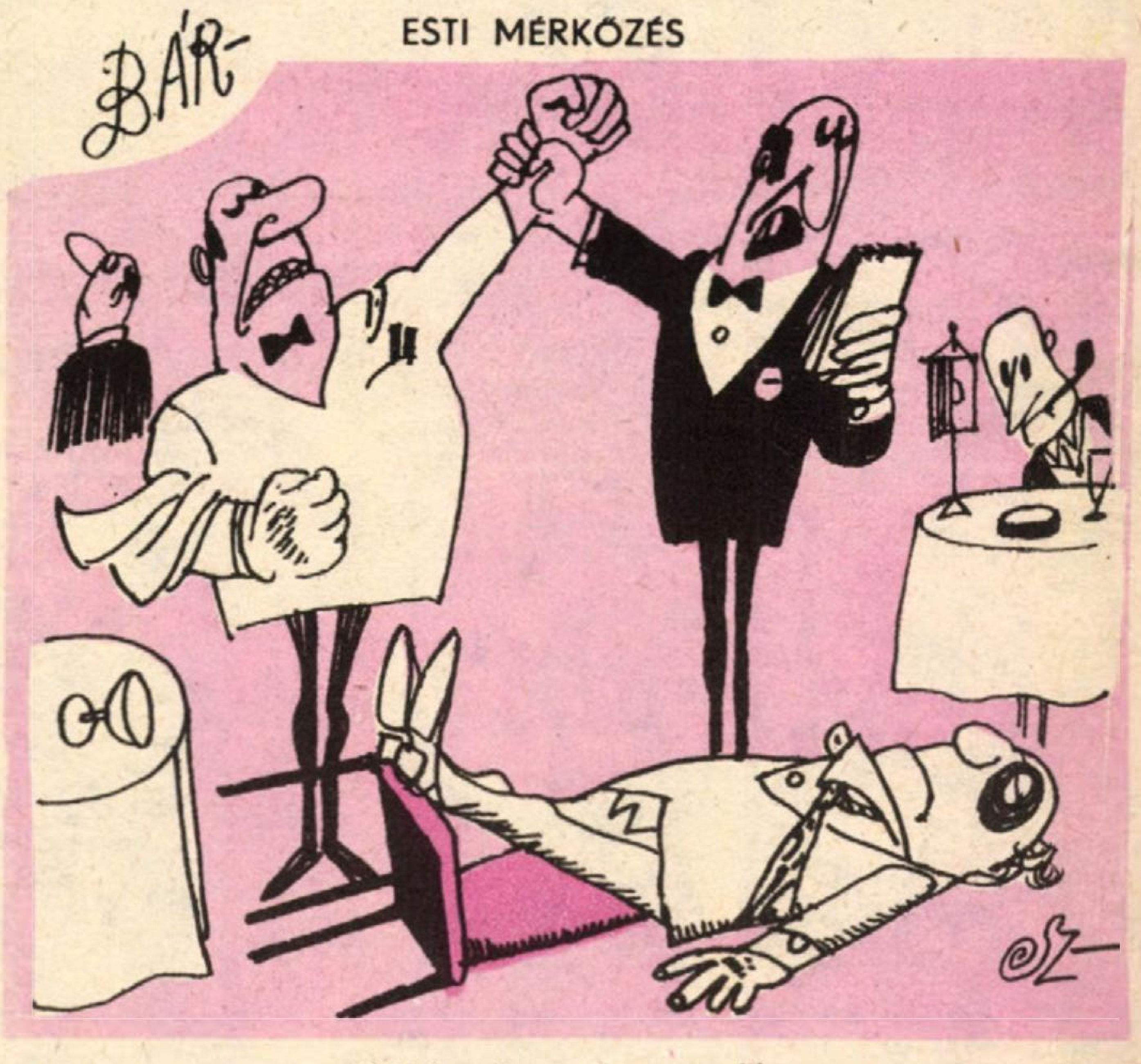
Gratulálok a kitűnő, hangzatos, kellemesen csengő elnevezéshez. Remek ötlet, egy ismert nevű rovarirtóról nevezni el egy zenei együttest. Bizonyára tömegével vonzza majd a művészetrajongókat. Legfeljebb a molyok, lepkék és a szemtelen házilegyek nyilatkoznak majd róluk kevés tisztelettel.

Kétségtelenül feledhetetlen élmény lehet egy Gesarol-koncert, de köszönöm, én nem kérek belőle. S bízom abban, hogy fenti példa nyomán a közeljövőben nem alakul nálunk Naftalin vonósnégyes és D. D. T. fúvósötös.

(g)



ESTI MÉRKŐZÉS



– Kiütéssel veszt a vendég.

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

DOBÓ KATICA

